

Giới thiệu Âm Thủy Tư Nguyên

Truyện Âm Thủy Tư Nguyên của tác giả Phong Thịnh Huyền Giác là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình cổ đại, nữ tôn, xuyên không, ngụy phụ tử văn, sinh tử văn, nữ cường nam cường, HE.

Tất cả những gì của kiếp trước đều đã hạ màn, cảm bằng sống lại, như vậy thì hãy sống cho tốt kiếp này đi. Đời này, nàng hạnh phúc, bởi vì có phụ quân yêu thương nàng. Kiếp này, nàng bất hạnh, chỉ vì nàng đã yêu phụ quân của mình. Nếu rằng, nàng không phải là đế vương, không cần bận tâm ánh mắt thế nhân, thế thì nàng sẽ có thể ôm người vào lòng, từ đây ở bên nhau, trong rừng, dưới trăng, thưởng hoa.

Chi tiếc, nàng là đế vương, cho nên chỉ có thể giấu đi tình yêu của mình, làm con gái của người, từ đây trong lòng chia thành hai nửa, bằng lửa giày vò. Nửa này bởi vì có thể cận kề bên người mà trộm mừng, nửa kia do bởi không thể đến gần hơn nữa mà tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương mở đầu

Ninh Cung, khói tím lượn lờ, một thiếu niên mặc huyền bào ngồi bên án, ánh nến chập chờn, không thấy rõ mặt, một tiểu thị áo xanh rũ mắt đứng bên cạnh. Không biết qua bao lâu, chỉ nghe cách một tiếng, tiếng nến đổ tựa hồ đem suy nghĩ thiếu niên kéo trở về, y thu mất, tựa như hạ quyết tâm. Xoay người nói, Tiểu Hòa, canh mấy rồi?

Bấm điện hạ, vừa qua canh năm ba khắc.

Rửa mặt thay quần áo, bản cung muốn đi Dưỡng Tâm điện thăm mẫu hoàng. Giọng thiếu niên có chút mệt mỏi.

Vâng, Tiểu Hòa cung kính lui ra, chốc lát sau dẫn người đem chậu nước tiến vào trong điện.

Thiếu niên nhận lấy khăn vuông rửa mặt, xóa đi mệt mỏi sót lại sau một đêm không chợp mắt, lại thay một bộ áo lụa thường phục thêu hoa chìm rồi đi đến Dưỡng Tâm điện.

Hầm hồ! Từ Dưỡng Tâm điện truyền ra một giọng giận dữ, một lão nhân mặc hoàng bào, cả người tỏa ra khí chất vương giả, đang dùng khăn nhỏ che miệng ho khan.

Mẫu hoàng, ý con đã quyết. Con đã biết nguyên nhân cái chết của Hoàng tỷ, nếu muốn con gả cho Phạm Dư, làm sao con chịu nổi? Không bằng liều chết thử một lần, không chừng còn có một đường sống. Thiếu niên quỳ xuống đất quật cường nhìn lão nhân.

Liên nhi, con... Ai! Con có biết từ khi khai quốc đến nay, bao nhiêu hoàng tử táng thân trong Lãm Uyên không, hoàng tỷ con đã mất, mẫu hoàng chỉ còn lại một mình con, chẳng lẽ con muốn mẫu hoàng trở mặt nhìn con đi chịu chết sao? Chỉ cần con sống thật tốt, mẫu hoàng mới an tâm, với thân phận của con, Phạm Dư chắc sẽ đối tốt với con. Lão nhân gia đau lòng nhìn thiếu niên quỳ trên đất, nói cho cùng đều là sai lầm của bà, là bà lực bất tòng tâm, là bà dùng phải quyền thần, là bà nhất thời sơ suất, mới để cho con gái bà bị gian thần độc hại chết yểu, Lãm quốc lớn như vậy mà lại không còn người kế vị.

Mẫu hoàng, hôn nhân của con cùng Phạm Dư bất quá chỉ là bàn đạp cho quyền lực của cô ta, nếu con thật gả cho Phạm Dư, sinh hài tử cho cô ta, cô ta làm sao có thể cho phép hài tử của con còn sống, người quên cô ta mưu hại hoàng tỷ như thế nào rồi sao? Vũ Văn Liên khề cần rằng, biết rõ sẽ làm tổn thương mẫu hoàng nhưng vẫn nói ra.

Lão nhân gia rũ mắt buồn bã, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý, Ngày mai ta sẽ ban chiếu, sai khâm thiên giám chọn ngày, cử hành nghi thức cầu Lãm Uyên từ cho con, con hãy trở về Ninh cung trai giới đi, hết thầy đều theo thiên ý vậy. Trong nháy mắt, mẫu hoàng tựa như lại già đi mấy phần.

Tạ mẫu hoàng, hoàng nhi lui xuống trước. Vũ Văn Liên đứng dậy, lui về phía cửa, do dự một chút, rồi lo lắng nhìn về phía lão nhân gia nói: Mẫu hoàng, người hãy chú ý thân thể, con nhất định sẽ trở lại hiếu thuận với người.

Nhìn bóng người hoàng nhi càng lúc càng xa, lão nhân gia thở dài. Bà thật là đã già rồi, không bằng người trẻ tuổi khí lực xung mãn, nhưng Liên nhi của bà, cho dù có thể còn sống trở về, cũng chỉ có thể xoay chuyển tình thế nhất thời thôi. Con có biết con đường con chọn có biết bao gian nan không? Bà cũng nên phải phân chân lại. Ít nhất trước khi rời trần thế, bà còn có thể giao giang sơn thái bình này cho nó.

Vũ Văn Liên lặng lẽ quỳ ở tể đàn, không còn lòng dạ nào nghe tể ti bên cạnh tụng niệm bài khấn văn dài lê thê. Buông mắt nhìn xuống quan thần đồng loạt đứng đông nghịt phía dưới, y thu lại tâm trạng, không dám nhìn tới ánh mắt lo lắng của mẫu hoàng, cũng không thêm nhìn tới Phạm Dư hấn đang trợn mắt tức giận. Đội tể đàn hạ xuống, đại thần lui ra sau, y sai người cõng ra triều phục huyền sắc thêu kim long ngũ sắc, rồi tháo khăn che mặt, tháo xuống cả ngọc quan, tóc đen chảy xuống như thác, chỉ còn một thân bạch y mỏng trên người, làm cho thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành lại càng thêm

mảnh mai.

Thiếu niên bước chân trần đến tể đàn cảm thạch, bàn chân trắng nõn tinh tế bước lên, làn tóc đen dài đến chân, theo động tác của thiếu niên mà tán loạn trong gió. Tể đàn nổi thẳng đến Lâm Uyên – là một hồ nước sâu quanh năm chìm trong khói tím. Nhịp bước y càng thêm kiên định, áo trắng đơn bạc biến mất trong làn khói tím mập mờ, dòng nước tím ngập đến đầu, thân thể đau đớn đến đỏ. Có thể y sẽ trở thành một trong vô số hoàng tử từng táng thân ở đây, cũng có thể y sẽ trở thành nam tử may mắn nhất trong lịch sử ngàn năm của Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Chương 01

Thùng thùng, thùng thùng.... Tiêu Hiểu nhíu mày lại, cảm thấy phảng phất tựa như từ giấc ngủ mê ngàn năm mà tỉnh lại, mà cũng tựa như, cô mới chỉ bắt đầu tồn tại, theo tiếng tim đập ổn định kia mà lớn lên. Bốn phía là một màu của bóng tối, không biết là bởi không có ánh sáng, hay là... mắt cô thực sự không thể mở ra.

Tiêu Hiểu muốn trở mình, nhưng cực kì khó khăn. tiếng tim đập thùng thùng này nhanh mấy cái, rất nhanh sau đó, vắng vắng một thanh âm dịu dàng. Tiêu Hiểu không nghe rõ chủ nhân của thanh âm kia đang nói cái gì, nhưng lại cảm thấy vô cùng an tâm cùng ấm áp, cô lại động mình cái nữa, liền cảm giác một môi, vì vậy cô ngủ thật say. Sau này, mỗi khi Tiêu Hiểu tỉnh ngủ lại thấy buồn bực, sẽ tẩy mấy tay chân một chút, ngay lập tức sẽ nghe thấy thanh âm dịu dàng kia, cũng có lúc sẽ là tiếng đàn thanh nhã truyền tới.

Đúng vậy, Tiêu Hiểu biết mình trọng sinh. Từ mấy chục tầng cao ốc ngã xuống, cô không thể nào còn sống. Bây giờ đi so đo xem ai đẩy mình xuống đã không còn ý nghĩa với cô nữa. Tất cả đều đã là quá khứ rồi, nếu đã sống lại, không bằng sống thật tốt cuộc đời này. Tiêu Hiểu nghe thanh âm dịu dàng đó, vui mừng suy nghĩ, đời này sẽ có người thân hết mực yêu thương mình. Tiêu Hiểu tập trung đếm cừu, đếm tới con thứ 999, đột nhiên nghĩ tới, lúc trước cô có xem qua tiểu thuyết về luyện tiên thiên khí. Cô cũng hiểu kì, nghiên cứu mấy cuốn y kinh đồ phổ về kinh mạch. Nghĩ vậy cô liền chặt vật điều chỉnh thân mình, dĩ nhiên cô sẽ để cho đầu hướng xuống dưới, nếu không sau này lúc ra đời chẳng phải tự tìm phiền toái sao. Tiêu Hiểu tỉnh tâm lại, dồn khí ở đan điền, lúc đầu cũng không thấy có phản ứng gì, thực ra cô cũng không hiểu được dồn khí đan điền là như thế nào. Nhưng Tiêu Hiểu lúc này cũng không có việc gì tốt hơn để làm, nên cô kiên trì tìm khởi nguồn của luồng chân khí trong truyền thuyết. Không biết là qua bao lâu, Tiêu Hiểu cũng luyện được một tia khí tức, nâng dần dắt tia khí tức kia, dựa theo kinh mạch đồ trong trí nhớ mà vận hành chân khí theo ý muốn. Đem khí tức kia vận hành một vòng mà không gặp trở ngại gì, theo thói quen duỗi cánh tay, nhúc nhích chân một chút, lại nghe thấy tiếng tim đập thùng thùng nhanh hơn bình thường, sau đó là thanh âm kinh ngạc vui mừng. Nghe thấy thanh âm kia, tâm tình Tiêu Hiểu cũng phấn chấn, lại động mình, rồi chậm rãi thiếp đi.

Vũ Văn Liên thở phào nhẹ nhõm, thai động cuối cùng cũng yên ổn. Đứa trẻ này thật là không để cho người ta tỉnh tâm, không tới tháng thứ năm nó ở trong bụng mỗi ngày đều không yên, khi đó y còn thấy đứa trẻ này thật là hoạt bát mà vui mừng. Độ chừng đến tháng thứ bảy lại bất động cả tháng, khiến cho người ta lo lắng không thôi, thái y lại không chẩn đoán ra là bệnh gì, y còn tưởng rằng.. Tóm lại không có việc gì là tốt rồi. Cốc Vũ nói rằng nói chuyện cùng thai nhi có thể giúp đứa trẻ thông minh hơn. Vũ Văn Liên cũng không có kinh nghiệm, không biết nên đối với trẻ sơ sinh nói cái gì cho phải, Cốc Vũ cũng nói chỉ cần nói chuyện với tâm tình vui vẻ là được rồi. Vì thế y có lúc kể Xuân Thu, có lúc giảng Mặc Tử, có lúc lại ngâm chút thi tập, cũng có lúc lại đàn một khúc nhạc. Lúc mới bắt đầu tay chân còn luống cuống, tới bây giờ đã có thể nói chuyện nửa giờ với đứa trẻ trong bụng, nói chuyện cùng đứa trẻ trong bụng mỗi ngày là lúc y cảm thấy thoải mái nhất. Có lúc Tiểu Hòa còn giễu cợt là y đã đem tiểu điện hạ dạy thành tiểu thi nhân luôn rồi.

Vũ Văn Liên cho rằng bào thai trong bụng y sau sẽ là tiểu thi nhân tài năng nhất, cảm giác đứa trẻ trong bụng dần dần an ổn lại, lòng liền trầm xuống mà bắt đầu xử lý một chồng cao tấu chương trên án. Vừa chuẩn xong tấu chương cho Phạm Dư lãnh binh vây quét nhiễu loạn ở biên giới phía tây, y gác lại bút đỏ, đứng dậy bụng chèn thuốc bổ mà Phong quốc tiến cống lên, bước tới trước cửa sổ, đem nước thuốc nồng nặc đổ vào ao sen ngoài cửa sổ. Lập tức có mấy con cá trắng bóng bơi tới, vây quanh vùng nước bị nước thuốc nhuộm đen kia bơi lội, thỉnh thoảng nhảy lên khỏi mặt nước, hết sức hưởng thụ. Vũ Văn Liên nhìn về những cung điện đỏ chói xa xa mà thở dài. Thân thể mẫu hoàng ngày càng kém, y giúp mẫu hoàng phê duyệt ngày càng nhiều tấu chương, có thể nhìn ra mẫu hoàng đã lực bất tòng tâm, Vũ Văn Liên không khỏi lo lắng vuốt ve bụng, cảm thụ ấm áp mà đứa trẻ nhỏ nhỏ này mang lại.

Con à, không bao lâu nữa sẽ chỉ còn lại hai chúng ta trên cõi đời này, vô luận như thế nào, phụ thân chỉ hy vọng con có thể sống thật tốt.

Chương 02

Từ chương này sẽ dùng từ “nàng” thay cho từ “cô” nha ^^!

***

Hôm nay khi vừa vận khí xong, Tiêu Hiểu liền cảm giác bốn phía đang không ngừng đè ép nàng xuống dưới, tựa hồ còn nghe được bên ngoài có người không ngừng la hét. Tiêu Hiểu không muốn người thân của nàng gặp phiền toái, vì vậy dùng sức chuyển người xuống dưới. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng cũng có người ôm lấy nàng, Tiêu Hiểu thở phào một cái, nàng chỉ hy vọng mau chóng ra ngoài, tránh cho người thân nàng đau đớn. Ngay sau đó, nàng vận chân khí, làm một hành động mà ti ti trẻ sơ sinh đều làm khi mới đến với thế gian – khóc.

Tiêu Hiểu khóc rất vui vẻ, vì điều đó chứng tỏ nàng rất khỏe mạnh, nàng thật sự đã đến thế giới này.

Sau đó nàng nghe được rất nhiều thanh âm, Chúc mừng chủ tử, trời cao phù hộ, là một tiểu công chúa! Công chúa đó! Trời phù hộ Đại Lãm, ban tặng cho chúng ta một nàng công chúa!

Mau, mau ôm đứa bé đến cho ta nhìn một chút! So với giọng nói nàng thường nghe trong bào thai mặc dù có chút khác biệt, nhưng Tiêu Hiểu vẫn nhanh chóng nhận ra chất giọng ấm áp quen thuộc đó trong khối âm thanh hỗn độn.

Điện hạ, là một tiểu công chúa rất khỏe mạnh! Tiêu Hòa cẩn thận đem Tiêu Hiểu ôm đến bên giường thiếu niên.

Bây giờ trước mắt Tiêu Hiểu là một mảnh mịt mù, ai nha, xem ra mắt bây giờ không thể dùng được rồi! Nàng được ôm một cách cẩn thận ấm áp, Tiêu Hiểu cười vui vẻ, sau đó giật giật ngón tay, kéo kéo cái gì đang dính trên tay, rồi nhanh chóng một mình tiến vào mộng đẹp.

Nhìn kia, nó đang cười đó! A! Nó còn biết kéo tóc ta. Vũ Văn Liên không biết nên diễn tả tâm tình của y bây giờ như thế nào cho đúng. Chỉ biết lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé, lòng y đã bị bắt lấy, khiến y muốn đem mọi thứ tốt nhất thế gian đến cho nó mới thỏa mãn. Đây là cảm giác của người làm cha sao! Trêu chọc đứa bé trong ngực, hài nhi liền ngậm ngón tay một mình ngủ, ôm nàng thế nào cũng không chán, hạnh phúc cùng an tâm này trước giờ chưa từng có. Đây là hài tử của y! Chỉ thuộc về mỗi y thôi.

Nhìn điện hạ vui mừng ôm tiểu công chúa, Tiểu Hòa cùng Cốc Vũ nhìn nhau cười, đã lâu không thấy điện hạ cười vui vẻ như vậy, từ mi mắt tới dung nhan chỉ có nụ cười tuần nhã, từ ngày trưởng công chúa từ trần đã chưa từng xuất hiện. Hai người bước tới nói lời chúc mừng, chăm sóc điện hạ một chút, tiểu công chúa đã ngủ lại, hai người lại nhanh chóng rời đi.

Vũ Văn Tư Nguyên, cũng chính là Tiêu Hiểu, vừa mới vận khí xong, bây giờ đang nhắm chán phi bong bóng, giả bộ trẻ sơ sinh. Những ngày qua, nàng cũng biết được tốc độ truyền bá tin tức thần kì ở hậu cung. Nàng bây giờ là trẻ sơ sinh, sẽ không có ai để phòng nàng, cho nên nàng thu thập tin tức cực kì dễ dàng. Ví dụ như, Phạm gia tiểu tướng quân đã chết trận ngoài biên ải, Cỗ Đại tướng quân đã lãnh binh đi tây chinh, phụ quân nàng tâm tình không tốt lại đập vỡ chén thuốc bổ, cảnh sắc Ninh cung vô cùng diễm lệ, tóm lại tin tức tạp nham loại nào cũng có, có thể thấy công lực bà tám của cung nhân thật không tầm thường. Nhưng nhờ đó nàng cũng góp nhặt được một ít thông tin cơ bản liên quan đến thế giới này, tỷ như đây là thế giới nữ tôn; tỷ như nàng bây giờ là hoàng nữ, là người thừa kế hợp pháp duy nhất; tỷ như quốc gia của nàng tên là Lãm Quốc, hoàng đế đã già yếu, nàng là hoàng nữ nhưng mới chỉ có một tháng tuổi, tình cảnh của nàng nhìn thế nào cũng không hay đâu nha! Hoàng nãi nãi người muốn đem quốc gia này giao cho ta, cũng phải chờ đến khi ta lớn lên đã nha! Mặc dù nàng có kinh nghiệm sống của cả đời trước, nhưng niên đại bất đồng, phương thức suy nghĩ cũng bất đồng, trọng yếu nhất là nàng mới chỉ là một đứa trẻ sơ sinh một tháng tuổi, ngay cả xoay mình cũng khó, khỏi cần nói những thứ khác!

Một con gió nhẹ lướt qua, mang theo một luồng lãnh hương, Vũ Văn Tư Nguyên nhíu nhíu lỗ mũi, mùi hương trên người phụ quân thật nặng. Vũ Văn Tư Nguyên mở mắt ra, quả nhiên thấy phụ thân đang nhìn nàng cười ngây ngô. Có lẽ là mới vừa tắm xong, tóc còn chưa khô, cho nên không nghiêm cần buộc lên như thường ngày, mà chỉ nhẹ nhàng buông trên vai. Thật là một mỹ nhân, Vũ Văn Tư Nguyên lại lần nữa khen ngợi.

Thấy nàng tỉnh lại, Vũ Văn Liên bụng hộp thức ăn trên án, đi tới trước chiếc nôi tinh xảo. Hoàng nhi đói bụng không, hôm nay phụ quân mang đến món từ châu con thích ăn nhất! Vừa nói vừa mở hộp đựng thức ăn ra, lấy ra một nải quả vô tím cùng ba bốn viên từ châu, từ châu kia không hề sáng chói mất, nhưng lại phẳng phất có ánh quang chứa bên trong, thỉnh thoảng phát ra ánh tím dịu dàng, vừa thấy là biết không phải món bình thường.

Vũ Văn Tư Nguyên ăn một nải quả, lại ăn hai viên từ châu là no. Nàng cực kỳ yêu thích từ châu, vừa vào miệng là tan ra, lưu hương trong miệng, ăn xong còn cảm giác cơ thể càng ấm áp, cực kì thoải mái. Thật ra thì phụ quân cũng từng đem lục châu hay hoàng châu gì đó cho nàng ăn, nhưng vừa nghe mùi vị đó nàng lập tức muốn nôn, quả thực không thể nuốt trôi, cho nên chỉ có thể ăn nải quả màu tím trân quý. Trời đất chứng giám, kiếp trước nàng không bao giờ kén ăn, nhiều lắm chỉ là không ăn ớt xanh mà thôi. Nàng cũng không rõ tại sao bây giờ nàng lại biến thành như vậy, có lẽ do thân thể hoàng gia kim quý vốn là vậy.

Thấy phụ quân đưa tới viên từ châu thứ ba muốn dứt cho nàng ăn, Vũ Văn Tư Nguyên bắt lại hạt châu bên mép, giơ lên thật cao, định đưa hạt châu đến bên miệng phụ quân, còn phất ra âm thanh y y ô ô.

Hoàng nhi muốn mời phụ quân ăn phải không? Hoàng nhi thật ngoan! Vũ Văn Liên ăn hạt từ châu trên bàn tay non nớt của con gái, rồi hôn một cái thật kêu trên khuôn mặt béo mập nhỏ bé, đáng yêu phần yêu thương.

Vũ Văn Tư Nguyên thấy phụ quân đã đem tóc đen buộc lên, nàng cau mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ có thể nặn ra một câu Bống như tơ vậy. Ai... Xem ra ngôn ngữ của nàng thật thiếu thốn, cứ cái đà này thì về sau làm sao nàng có thể đọc sách luận văn cho tốt đây.

Chút nữa phụ quân dẫn hoàng nhi đi gặp hoàng nãi nãi, hoàng nãi nãi thân thể không tốt, cho nên hoàng nhi phải ngoan ngoãn biết không? Vũ Văn Liên ôm lấy con gái, nhẹ nhàng vỗ lưng dụ dỗ nàng. Y luôn không tự chủ nói chuyện cùng đứa bé này, có lẽ là thói quen từ lúc mang thai, biết đâu thật sự là do phụ tử liên tâm, y cảm thấy đứa bé có thể hiểu được những gì y nói. Tư Nguyên là đứa trẻ ngoan nhất trên thế gian này, ngay cả những vú nuôi nhiều kinh nghiệm trong cung cũng nói như vậy. Hoàng nhi muốn ăn uống hay là bài tiết đều lập tức lớn tiếng kêu lên, lâu ngày, mọi người có thể thông qua khác biệt về âm thanh mà biết hoàng nhi cần gì. Hoàng nhi của ta thật là thông minh! Vũ Văn Liên không khỏi tự hào, y không muốn đợi mà muốn nhìn phong thái hoàng nhi lúc lớn lên, cảm thấy hoàng nhi bây giờ vô cùng đáng yêu, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay. Cả cùng chân gấu, không thể chọn cả hai Vũ Văn Liên tiếc hận thở dài, làm Tư Nguyên trong ngực giương mắt nhìn y khó hiểu.

Đi vào Dưỡng Tâm điện, Tư Nguyên cảm thấy mùi thuốc tràn ngập, qua tầng tầng hoàng tường là một thân ảnh mờ hồ nằm trên long sàng, tiếng ho khan thỉnh thoảng từ bên trong tường truyền tới.

Vũ Văn Liên lo lắng tiến đến, Mẫu hoàng, nghe nói hôm nay ngài đã khá hơn một chút, hoàng nhi đưa hoàng tôn nữ tới thăm.

Người bên trong trường ho khan một trận mới nói, Liên Nhi, mau ôm cháu lên cho trẫm nhìn một chút. Rồi chống tay ngồi dậy.

Vũ Văn Liên ôm Vũ Văn Tư Nguyên đến cho lão nhân gia nhìn, lão nhân gia cười to nói liên tục, Được, tốt, tốt, tốt lắm! rồi lại ho khan.

Vũ Văn Tư Nguyên thấy lão nãi nãi tóc đã hoa râu, sinh mạng trong khối thân thể đó tựa hồ đã bị rút đi hơn nửa, giờ phút này trong mắt bà tràn đầy hy vọng cùng an thái, về mặt từ ái nhìn nàng. Nàng không biết triều đại này như thế nào, nhưng qua một tháng, chưa bao giờ nàng nhận thấy từ người thân nửa điểm lạnh nhạt, chỉ có thân tình nồng đậm, xem ra, ban đầu là nàng lo lắng quá mức rồi.

Hoàng nãi nãi dẫn dò phụ quân chút chuyện ăn uống thuốc thang sau sinh đẻ. Rồi lấy từ trên tay bà một viên tử ngọc, kéo tay nàng, dùng sợi dây màu sáng buộc lại rồi đeo trên người nàng. Vũ Văn Tư Nguyên vui mừng đem kéo kéo chơi, cảm thấy ánh sáng nó phát ra cực kì giống với từ châu nàng thường ăn, nhưng lại lớn hơn rất nhiều, đem đến trước mũi ngửi một cái, lãnh hương mơ hồ truyền tới. Thật là một bảo bối! Nàng lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Mẫu hoàng... Vũ Văn Liên tựa hồ muốn nói cái gì.

Không cần nhiều lời, ngày mai mẫu hoàng sẽ ban chiếu, tháng sau cử hành lễ sắc phong hoàng thái nữ cho Tư Nguyên. Liên nhi, chỉ là lại làm khổ người thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 03

Tiểu Hòa, mau đến xem, hoàng nhi rất thích bộ lễ phục này. Vũ Văn Tư Nguyên nằm trên giường, trên người là bộ lễ phục áo đen quần vàng trang trọng, bên trong là trung y bằng lụa trắng, tay cầm ngọc bội bằng ngọc thạch chơi đùa.

Vũ Văn Liên rút ngọc bội từ bàn tay non nớt của Tư Nguyên, xong lại đem ngọc bội như như trước mặt Tư Nguyên, lúc nàng gần bắt được lại nhanh chóng giật mất, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, vui vẻ hứng thú. Tư Nguyên liếc mắt, cha xấu xa, con sẽ mắc lừa cho người chơi sao, chẳng qua là vì giúp người vui vẻ thôi, chưa xong với con đâu. Nàng quay đầu đi không để ý tới y, chơi với ngón tay một mình, đồ chơi này người không giật mất của con được đâu. =]]]]

Vũ Văn Liên thấy Tư Nguyên giận dỗi quay đầu không chơi với y nữa, sờ sờ khuôn mặt trắng nõn mịn màng như dương chi bạch ngọc, không nhịn được lại hôn mấy cái, cười khúc khích.

*Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

Điện hạ! Hoàng thượng đã đưa ngự giá tới, người mau chuẩn bị, giờ lành sắp đến rồi! Tiểu Hòa sốt ruột nhìn hai vị điện hạ đang vui đùa, chưa có ý dừng lại, đành phải tiến lên ngắt đứt.

Nhanh vậy sao? Vũ Văn Liên vội vàng vuốt vuốt nếp nhăn trên áo, mang theo mạng che mặt, ôm Vũ Văn Tư Nguyên lên ngự giá đi tới điện Bảo Hòa. Vũ Văn Tư Nguyên được phụ quân dâng hai tay lên ghế rồng, bò lên đùi hoàng nãi nãi, nhìn xuống dưới đài cao, từng hàng nữ quan rũ mắt đứng nghiêm, lại nhìn về phụ quân che khăn lụa đứng một bên, lần đầu tiên ý thức sâu sắc rằng nàng đang sống trong thế giới nữ tôn. Vũ Văn Tư Nguyên dùng sức vươn cổ, muốn nhìn rõ vị nữ quan vừa lập công lớn ngoài biên ải, khai hoàn hồi triều, vinh sùng vững vàng. Nàng muốn biết Cỗ Đại tướng quân dũng mãnh cỡ nào, mà thật ra, nàng muốn xem nhất là vết sẹo hình chữ thập trên má nàng ấy cơ, nghe nói là lưu lại do cuộc chiến tranh này, quá là đẹp trai! Nhưng làm sao mà tìm được giữa đám người này bây giờ? Chưa tìm được người, lễ nhạc đã tấu vang, quan viên dưới đài đã quỳ xuống hành lễ, sau đó là tiếng người hô: “Lễ đã hoàn thành”. Nàng đã trở thành hoàng thái nữ nhỏ tuổi nhất Đại Lãm. Một chức vị đầy trách nhiệm. Nàng không còn là Tiêu Hiểu, mà là Vũ Văn Tư Nguyên của Đại Lãm, từ hôm nay trở đi, số phận nàng cùng Đại Lãm sẽ buộc chung một mối, thân phận này sẽ gắn bó xuyên suốt cuộc đời nàng, đến khi nàng từ vong lần nữa...

***

Về đến Ninh cung, Vũ Văn Tư Nguyên buồn bực bò trên thảm dày mềm, hướng về phía nam từ đứng bên cửa. Từ khi nàng biết bò, phụ quân đã cho cung nhân lót thảm mềm khắp cung. Tự nàng không thể dễ dàng tìm ăn từ châu, nhất định phải leo đến chỗ phụ thân mới được! Mặc dù bây giờ nàng cũng có thể tiếp thu các thức ăn khác, nhưng vẫn thích ăn hạt từ châu nhất. Trên gương mặt rạng rỡ của phụ quân hiện ra một nụ cười vô lại, từ tay người xuất hiện mấy hạt từ châu, người chậm chậm đem hạt từ châu đến bên mép, rồi nhai nhai như là đang trút giận, lần này người lại dụ dỗ nàng bò tận hai mươi thước, nàng mới gần sáu tháng tuổi thôi đó! Nàng giận dỗi ngồi phịch xuống thảm, không khỏi oán hận.

Vũ Văn Liên ôm con gái ngồi dưới đất, hôn chụt một cái vào khuôn mặt đỏ bừng vì vận động của nàng, xoa xoa tay chân nhỏ nhắn đang mệt mỏi. Hoàng

nhi càng ngày càng có khí lực. Vũ Văn Liên thả Tư Nguyên lại thăm, đứng dậy rửa tay, đốt lư hương, sai người dọn đàn lên án. Y ngồi đằng hoàng trước án, Tư Nguyên cũng bỏ đến bên cạnh phụ quân, nắm nắm vạt áo y, tò mò nhìn. Vũ Văn Liên như thường lệ gảy trước một khúc nhạc, rồi đem điển cố, đặc điểm khúc đàn giảng cho Tư Nguyên nghe. Y không cho rằng hoàng thái nữ như nàng cần thông thạo những thứ tạp cảm tiểu kỹ này, nhưng thân là hoàng tộc, hẳn cần biết bình phẩm tiếng đàn. Y đưa hai tay lên đàn, ngưng thần tĩnh khí, sau đó dùng những ngón tay thon dài lướt qua dây đàn.

Vũ Văn Tư Nguyên trèo lên đùi phụ quân, tìm một tư thế thoải mái, đây là lần thứ hai nàng nghe phụ quân gảy khúc “Ngư tiều vắn đáp”, nàng nhìn phụ quân nhàn nhã uốn, vuốt, móc, nhấn, tiếng đàn trong suốt tăn vào cung thất trùng điệp... Bây giờ nàng đã có thể nghe hiểu một chút. Tư Nguyên cười cười, phụ quân thật là kiên nhẫn, ngày nào cũng đàn nửa giờ cho nàng nghe, sau đó sẽ giảng thi thơ một giờ. Trở về làm trẻ sơ sinh một lần nữa, nàng mới cảm nhận được cái gì gọi là đích thân dạy dỗ. Nàng cũng không ngờ bản thân đã nghe quen mấy cô khúc vô vị này, có lẽ là do chính phụ quân tấu nhạc, nên nàng mới trầm lòng xuống nghe, dần dần cũng có thể theo những giảng giải của phụ quân mà hiểu một chút. Miễn cưỡng thì nàng cũng không còn là người ngoại đạo nữa rồi.

*Ngư tiều vắn đáp (渔樵问答): là một bài cổ cảm của người Hán, một trong mười bài cổ khúc của Trung quốc [nghe luôn cho nó trọn bộ =]]

Vũ Văn Tư Nguyên chống cằm, ngồi trong lòng phụ quân, gần đây tiếng đàn của phụ quân hình như càng ngày càng ưu sầu, trong lòng như có điều gì phiền muộn. Nàng vươn ra bàn tay nhỏ bé, Oong. . . , tiếng tạp âm đánh gãy quãng nhạc... Tư Nguyên nghe ra một tiếng thở dài rất nhẹ, phụ quân ôm lấy Tư Nguyên, đặt vào trong nôi, lại bắt đầu dùng chu bút phê duyệt một chồng dày tấu chương, thỉnh thoảng còn vươn tay vỗ vỗ lưng nàng. Tư Nguyên siết chặt bàn tay nhỏ, khi nào nàng mới có thể giúp phụ quân chia sẻ gánh nặng chứ ? Nàng bỏ dậy, nàng khẳng khẳng đòi phụ quân đưa “Lẩm sử” vào trong nôi, mở cuốn sách ra, chữ phồn thể ngập mặt khiến nàng chỉ có thể vừa nhìn vừa đoán, nàng phải hiểu về thế giới này, Lẫm quốc này nhanh nhất có thể.

Editor:TyTMia

“Người họ Vũ Văn vào hiến tế ở hồ Lẫm Uyên, sau năm tháng, không bị tiêu trừ mà hoài thai hài tử, cực kì hiếm có. Đáp rằng: Lẫm Uyên từ. Thuận theo nuôi dưỡng. Sáu tháng sau, mây có ngũ sắc, trời nhạc tấu vang, tiếng chuông khoáng đạt, Thái tổ ra đời. Sau lập biên giới Lẫm quốc, làm cả Doanh Châu run sợ, thực hoan hi.” – Lẫm sử, Thái tổ bản kỷ.

Vũ Văn Tư Nguyên cười thích thú, ở Trung Quốc cổ đại, mỗi một hoàng đế khai quốc hay thánh hiền đều có sử sách ghi lại, không ngờ thế giới này cũng vậy. Lịch sử hai thế giới lại ngẫu nhiên trùng hợp. Lẽ nào lịch sử tất nhiên phải như vậy sao.

***

Từ hành lang âm u truyền ra tiếng ken két, cửa đá mở ra, một công tử áo xanh đội nón rộng vành bước vào, trong ngực ôm một bé gái thanh tú như ngọc, chậm rãi đi tới. Tư Nguyên ôm dạ mình châu rúc trong lòng phụ quân. Dạ mình châu ở thế giới này rất đặc biệt, có thể sáng rất lâu, màu xanh phát ra không yếu ớt tối tăm, mà hơi giống ánh sáng đèn điện. Lần đầu phụ quân cho nàng, nàng chơi rất lâu, yêu thích không buông tay. Dạ mình châu lớn như vậy, hoàng gia tìm kiếm đã nghìn năm nay, cũng chỉ tìm được hơn mười viên. Nhớ trong sách ở kiếp trước, tiên nhân thường lấy dạ mình châu tặng người khác, nàng không khỏi thở dài, thần tiên cùng người phạm đúng là đãi ngộ khác biệt.

Bé cưng, đem dạ mình châu nâng cao lên nào. Vũ Văn Tư Nguyên nghe lời nâng cao dạ mình châu, a~, coi dạ mình châu như tạ mà nâng sao! (ÓoỒ) Phụ quân nhấn bên phải, xoay bên trái mấy cái trên tường đá, vách tường rào rào mở ra, Tư Nguyên đã quen với mấy điều kỳ dị rồi.

Qua khỏi bức tường là một gian phòng hết sức mộc mạc, còn mơ hồ nghe tiếng rao đậu hũ phía bên ngoài. Phụ quân ôm nàng bước qua cánh cửa gỗ, sớm đã có người chờ ở bên trong. Nhìn qua, nữ tử kia da màu mật ong, mắt to mày rậm, khoảng ba mươi tuổi, hành động mạnh mẽ uy phong. Ồ... chờ chút, trên gò má trái có vết sẹo hình chữ thập, sao quen quá vậy!

Mang Xung lần này từ biên quan về đã quen chưa? Vết thương trên người nguoi ra sao rồi? Vũ Văn Liên ngồi vào vị trí chủ vị, hỏi.

Tạ chủ nhân quan tâm, cũng không phải là trọng thương gì, thần thồ lỗ sớm đã quen rồi. Mặc dù nàng ta đã hạ thấp giọng, nhưng âm thanh từ lồng ngực phát ra vẫn khiến người ta run sợ, Vũ Văn Tư Nguyên sờ mồ hôi, quả là uy mãnh tướng quân. Nếu như nàng ta dùng toàn lực quát một tiếng, không biết so với tiếng gầm của Trương Phi ở cầu Trường Bản là ai đáng sợ hơn?

*Chính là sự kiện trong Tam Quốc diễn nghĩa: Trương Phi một mình chặn đứng hơn 50 vạn quân Tào Tháo ở cầu Trường Bản.

Vũ Văn Liên lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc đưa cho Mang Xung, như cười như không nhìn nàng ta, Ta bảo Cốc Vũ chế chút thuốc cho nguoi, ngã xuống mang sẹo sẽ có người đau lòng.

Nữ tử kia thật thà cười hắc hắc, nhận lấy bình ngọc cẩn thận bỏ vào trong ngực, làn da màu mật ong không giấu được gò má đỏ ửng. Cặp mắt đào hoa như lưu ly của Tư Nguyên xoay tít hai vòng, có gian tình! Nàng cười kha kha gian xảo.

Vũ Văn Liên lại hỏi, Chuyện kia làm tới đâu rồi?

Mang Xung vội vàng lấy từ tay áo ra một xấp giấy dày, Hạnh bắt nhục mệnh, đây là danh sách những thế lực trong quân đội của Phạm gia, thần còn tra được danh sách các thương hộ liên quan mật thiết với hắn, nhưng chưa đầy đủ.

*Hạnh bắt nhục mệnh: Xuất xứ từ Luận ngữ: “Sử vu tứ phương, bắt nhục quân mệnh”, ý là đã hoàn thành công việc, không phụ lòng chủ nhân.

Vũ Văn Liên gật đầu, Làm rất tốt, vất vả cho nguoi rồi.

Mang Xung gãi đầu, Chủ nhân, đây có là gì, những thứ này đều là việc chúng thần nên làm thôi.

Vũ Văn Liên không nói gì nữa, chỉ cẩn thận đọc thuộc những cái tên trong danh sách kia rồi nhanh chóng đốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Âm Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Chương 4

Giữa tháng tư, hoa thom đã tàn, những rừng cây trũng điệp vẫn xanh biếc. Nhàn nhã liễu diệu đằng soi bóng xuống mặt hồ Ảnh Thủy – chốn tao nhã chúng tài tử giai nhân kinh thành du ngoạn.

Lốc cốc... lốc cốc... Xa xa chỉ thấy bốn con ngựa tuần mã đi nước kiệu trên mặt đá xanh, kéo chiếc xe nạm ngọc đi tới, ngừng tại quán rượu bên cạnh hồ Ảnh Thủy. Thị đồng ngồi cạnh phu xe nhảy xuống, quỳ mọp đưa lưng kính cẩn đợi chủ nhân bước xuống.

Chợt nghe một trận ồn ào từ bên trong. Một người đàn bà mặc quân phục ngựa đầu cạm bát rượu, nói tiếp: Này, ta làm binh lính nhiều năm như vậy, cực khổ rèn luyện, ngoài Cổ tướng quân, chưa từng tin phục ai! Phong thái Cổ tướng quân mới đúng là oai phong, cô ta trừng mắt hổ một cái, gằm miệng sư tử một tiếng, nhất định là dọa tên phản đồ ngay lập tức xuống ngựa gục đầu chịu chết. Thật là hả lòng hả dạ. Người đàn bà kia vỗ bàn cười to, rồi tiếp tục chộp miệng nhấp rượu.

Một thư sinh trang điểm xinh đẹp đi tới, Ngô hoàng thánh minh, trời phù hộ Đại Lãm, phù hộ thái nữ điện hạ, sau khi Phạm Dao tướng quân chết trận ngoài biên ải, lại xuất hiện anh hùng lương tướng Cổ đại tướng quân.”

“Đúng, hoàng thái nữ điện hạ là Lãm Uyên tử, nhất định sẽ bảo hộ Đại Lãm ta phúc trạch vạn dân.”

“Từ khi hoàng thái nữ giáng sinh đến nay, lời cầu khẩn ở đền Thái tổ cũng càng ngày càng linh nghiệm” Một người đàn ông trung niên chen miệng nói.

“Thật không? Ta cũng phải đi thử một lần.”

Ngay sau đó, mọi người chuyển chủ đề sang quỳ lạy cầu nguyện như thế nào mới linh nghiệm.

Nhưng mà, người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Trước xe ngựa tinh xảo, thị đồng vẫn quỳ mọp trên nền đá xanh, màn gấm ở cửa xe bị siết chặt.

“Hừ! Nhị muội, xem ra chúng ta cần đẩy nhanh kế hoạch. Bây giờ một đứa trẻ sơ sinh chưa tròn một tuổi đã được lòng dân như vậy, đến khi cô ta trưởng thành, địa vị ổn định, chúng ta còn có thể làm gì? Không thể dưỡng hồ vi hoạn.” Phạm Dư cảm hận nói. Chuyện tốt của tam muội thiếu chút nữa làm hồng vận cờ của nàng, nếu không bây giờ Vũ Văn thị sao vẫn còn ngồi yên ổn trên ngôi vị hoàng đế, chắc chắn sẽ là đang quỳ mọp dưới chân nàng rồi.

*Dưỡng hồ vi hoạn: ý nói dung dưỡng kẻ địch là tự vác họa vào thân.

“Đại tỷ nói đúng, chẳng qua là vì tam muội mới an táng, trong quân không yên, chuyện này chúng ta cần tỉ mỉ thảo luận lại.” Phạm Ly nhú mày, “Cổ Mang Xung kia chúng ta phải lợi dụng thật tốt.”

“Không phải người trong nhà thì không thể tin, có thể lôi kéo, nhưng từ đầu đến cuối luôn phải có điểm đề phòng.” Phạm Dư hí mắt nhìn về phía cung điện trùng trùng, không khỏi nghĩ tới thiếu niên như phượng hoàng dưới tàng cây cùng tiếng đàn uyển chuyển của y... Cứ chờ đi, bất kể là cả tòa cung điện kia, hay là mỹ nhân trong điện, cũng sẽ là của ta!

***

Híp mắt, Vũ Văn Tư Nguyên thích chí ngồi trong lương đình giữa ao sen hóng gió, thuận tiện nghịch nghịch mấy con cá dưới hồ, hồ sen này là một đại mỹ cảnh của Ninh cung! Lương đình được vây lan can cẩn thận, nàng hoàn toàn khó mà rơi xuống. Nhưng mà... mấy con cá bóng nhảy kia thật không đáng yêu chút nào, dứt bọng nó quế hoa tô giòn ngọt bọng nó không chịu ăn. Hừ! Không biết thưởng thức! Tư Nguyên bực bội bốc một nửa quế hoa tô nhét vào trong miệng, từ từ nhai, ai ~ ai, răng còn chưa lớn đủ đâu (ToT) Nhìn Tiểu Hòa bạn rợn bên cạnh, Tư Nguyên toe toét cười một tiếng, chuẩn bị có com nết gà ăn rồi. (^o^) Nàng không khỏi nghĩ tới com nết gà của kiếp trước. Hôm nay nàng đã có thể phát ra vài từ đơn, y y a a rất lâu, bảo Tiểu Hòa dùng lá sen chung com nết gà. Hắc hắc, nàng không nhịn được muốn ném thử một chút, không biết rằng lợi có nhai nổi không, thôi cứ chung lâu lâu chút là được. Vũ Văn Tư Nguyên cười híp cả mắt nhìn Tiểu Hoà cẩn thận đem lá sen đồ thấm gói com nết gà lại rồi thả vào nồi, rồi lại gian xảo cười với bọng cá mắt nót, ta đòi thủ đoạn, xem các ngươi còn dám chê không!

*Quế hoa tô là một loại bánh ngọt, xem hình dưới, tui thấy nó giống giống bánh cốm ㄟ

Xem ảnh

Trong ao sen, các bạn cá vẫn bơi lội hết sức tận tình, không thêm để ý tới bánh ngọt thả ngay bên cạnh. Tư Nguyên buồn rầu, chăm chú nhìn các bạn cá nửa đêm cũng không chịu hợp tác. Gần đây lúc nào cũng thấy phụ quân vội vội vàng vàng, nhất định là sắp có chuyện gì không tốt xảy đến. Nhưng thân hình trẻ nít chưa đầy một tuổi của nàng có thể làm gì chứ! Luận võ, bây giờ ngay cả đứng còn không vững; bàn kế, một đứa trẻ sơ sinh mà lên tiếng thì quá ư là quý dị, đành tin tưởng vào người lớn lên ở thâm cung như phụ quân vậy, sau này tính toán tiếp. Nếu như không có sau này, vậy nàng chỉ có thể trách thời vận không đủ. Nhưng mà đời sau biết có còn gặp một phụ thân tốt như vậy nữa không? Suy nghĩ một chút liền cảm thấy thương tâm.

Ai ~~~ nếu như nàng thật sự là một đứa trẻ ngốc nghếch vô tri thì đã không phải phiền muộn như vậy.

Vòng vòng như vậy làm cô nàng ê ẩm, nhìn qua thấy Tiểu Hòa đã ngồi dưới đất, dựa vào ghế dài trong đình ngủ. Thật là, nền đất lạnh, coi chừng lưu lại mầm bệnh đó! Y y a a một hồi thật lâu mà hân vẫn không trả lời, nàng đành nghiêng đầu tiếp tục ngắm cá, chắc hân mệt mỏi quá, nôi hấp hơi nước bốc nhiều thế kia cơ mà!

***

Vừa bước xuống ngự giá, đi vào Ninh cung, Vũ Văn Liên nhanh chóng phát hiện mấy cung nhân ngã trên đất, Cốc Vũ đi sau lưng y cũng ngay lập tức té xuống, rõ ràng là bị đánh thuốc mê. Vũ Văn Liên cảm thấy ngực bị đè xuống, hai lỗ tai bùng bùng, chân y xiêu vẹo chạy gấp vào trong điện. Hoàng nhi. . . Hoàng nhi không có ở trong điện! Y mới chỉ rời đi chăm sóc mẫu hoàng một chút thôi, sao hoàng nhi đã không còn tăm hơi? Tiểu Hòa cũng chẳng thấy đâu. . . Bình tĩnh, ta phải bình tĩnh lại, y nắm chặt quả đấm, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay, đau đớn xông lên kích thích y, đầu đau nhức tỉnh táo lại. Vũ Văn Liên đứng trong điện sững sốt thật lâu, mới chậm rãi đi ra khỏi điện, có lẽ là nàng chỉ đang chơi đùa đầu đó trong Ninh cung thôi. Y cảm thấy hy vọng xa vời. . . Cung nhân đều bị hôn mê, làm sao lại bỏ qua hải tử của y được?

Một trận gió lướt qua, Vũ Văn Tư Nguyên cảm giác trời đất quay cuồng, ngay lập tức bị bế lên một cách hung hãn, lãnh hương quanh quần nơi chớp mũi, liền biết là phụ quân.

“Đau. . .” Nàng không nhận được kêu lên thành tiếng. Mê mẩn nhìn về mặt kính ngọc vui mừng của phụ quân.

“Vẫn còn ở đây. . . vẫn còn ở đây. . . Tốt quá. . . Không sao là tốt rồi.” Vũ Văn Liên ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhỏ mềm mại ấm áp của nàng. Cơ hồ không dám tin có thể có vận tốt như thế, đến khi nghe tiếng kêu đau của hải tử mới buông lỏng tay. Tỉ mỉ suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.

“Phụ quân. . .” Vũ Văn Tư Nguyên cười híp mắt chỉ com nếp gà chung đã lâu, Tiểu Hòa thì ngủ gật chưa chịu tỉnh, chỉ có thể để phụ quân ra tay thôi, nàng không nhận được muốn ăn!~

Theo hướng chỉ của hải tử, Vũ Văn Liên mở ra lồng hấp cuộn cuộn hơi nước, ngơ ngác nhìn lá sen đỏ thắm gói vật gì. Y nghĩ, đây chính là nguyên nhân.

Quả nhiên, sau khi y tắt lửa, hơi nước tản đi, chừng một nén nhang sau, Tiểu Hòa liền tỉnh lại. Mặt ngơ ngác nhìn y, “Điện hạ, người trở về từ lúc nào?”

Vũ Văn Liên tỉ mỉ hỏi kỹ chuyện xảy ra lúc chiều, rồi nói, “Tiểu Hòa, người lui xuống chuẩn bị com tối đi, ta trông hoàng nhi là được rồi”

Tiểu Hòa choáng váng đi ra, không hiểu nổi làm sao trong chớp mắt đã đến giờ com tối rồi.

Đúng vậy, không lâu sau khi y trở lại từ Lãm Uyên, y phát hiện mình có một thân bách độc bất xâm, chẳng qua là làm đáng một chút không cho người ngoài biết. Y tin rằng thể chất y cùng hoàng nhi giống nhau, cho nên không bị mê khí kia ảnh hưởng.

Mê khí kia là do lá sen bị chưng lên mà có, ao sen hồng liền cùng cá chép hoa đều do y mang từ Lãm Uyên về, lúc đầu chỉ vì muốn những thứ này lọc sạch không gian trong cung, không ngờ. . . Vũ Văn Liên đột nhiên cười lên, ôm lấy Vũ Văn Tư Nguyên quay hai vòng, hôn lại hôn, “Hoàng nhi thật là thiên tài.”

Vũ Văn Tư Nguyên ngẩn người, một tuổi biết nấu com thì là thiên tài sao, mà còn chỉ là sai bảo người khác làm! Nhưng lời khen ngợi luôn làm nàng cao hứng, vì vậy cũng khanh khách cười theo.

“Đi thôi, đến giờ dùng bữa rồi.” Vũ Văn Liên ôm nàng đi vào trong điện, bước chân nhẹ nhàng.

“Com. . . Com. . .” Vũ Văn Tư Nguyên chỉ com nếp gà hồng hồng, dùng điệp âm của trẻ sơ sinh mà kêu, nàng hấp com suốt một buổi chiều cơ mà! Sao lại không mang theo được.

“A~a~. . . Mặt dù với thân thể hoàng nhi thì không phải sợ, nhưng ăn nhiều dầu sao cũng không tốt. Lá sen kia có độc đó!” Vũ Văn Liên bắt được hai bàn tay múp múp như ngó sen, lại hôn xuống hai cái.

“A~!” Hả? Có độc? Vũ Văn Tư Nguyên sững sốt. Phụ quân người nghĩ làm sao vậy, hoa sen có độc người lại trồng ở nội cung! Nàng nhìn com gà thơm ngát hồng hồng mà rơi nước mắt. . . Cuối cùng gửi một cái nữa, liếc mắt nhìn thêm một cái, rồi âm thầm xoay người, gấp lại sau ghế, tiểu nếp tũ!

Bạn đang đọc truyện *Ấm Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chương 05

Thấm thoát, khí trời oi nóng mùa hè đã tàn hết, những cơn gió thu vi vu mát lạnh. Bầu trời đêm như được gột rửa, vàng trắng sáng đã lên tới lưng chừng trời, ngàn ngôi sao như phải thu lại ánh sáng nhỏ nhoi của mình. Ánh trăng nhẹ nhẹ trải khắp ngự hoa viên, từng chiếc từng chiếc đèn lồng lồng lầy xen kẽ nhau, ngàn loài hoa xinh đẹp thiên tiên tranh nhau khoe sắc, trong rừng trúc du dương, quả cây tươi mọng bày trên án ngọc, hôm nay là tết trung thu.

Lười nhác tựa vào lòng phụ quân, Vũ Văn Tư Nguyên đang ở phía bên trái của hoàng đế, đánh giá từng vị quan viên mang theo gia quyến nhập cung. Nàng nhìn những đại gia công tử ăn mặc vô cùng kiêu diễm, lại nhìn cái khăn che mặt màu tím của phụ quân, không hiểu nổi tại sao phụ quân cứ đến nơi đông người là lại che mặt, rõ ràng phụ quân đẹp hơn bọn họ rất nhiều!

Vũ Văn Tư Nguyên nâng bàn tay múp míp nhỏ bé, kéo cái khăn che mặt của phụ quân xuống.

Hoàng nhi đừng lộn xộn. . . Vũ Văn Liên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của con gái, nhưng đứa bé cũng không nghe theo, đưa ra một bàn tay nhỏ khác tiếp tục tấn công tới. Hoàng nhi! Y giam cầm cả hai bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay, đứa bé trong ngực không ngừng giãy dụa, muốn rút tay ra. Y cũng không dám dùng sức quá mức, sợ làm nàng đau.

Nam tử hoàng tộc chưa gả cưới đều phải lấy khăn che mặt, đây là quy củ của tổ tông. Hoàng nhi muốn nhìn phụ quân bị chê cười sao? Vũ Văn Liên không biết phải làm sao, chỉ đành nói thế, mong đứa bé sẽ hiểu.

Vũ Văn Tư Nguyên bất động. Nàng buồn rầu tiếp tục rúc trong lòng phụ quân. Chưa được gả sao? Từ trước đến giờ, nàng chỉ hưởng thụ tình thương nồng đậm của cha, lại quên mất, nàng hoàn toàn chưa từng thấy mẹ. Ở thế giới trọng nữ khinh nam này, mang thai trước khi lập gia đình là chuyện khó khăn như thế nào. Nhưng mà, thân phận bất tiện của nàng làm sao lại được phong làm hoàng thái nữ? Chỉ vì phụ quân là con cháu hoàng tộc duy nhất còn sót lại sao? Có gì đó mờ ám, Vũ Văn Tư Nguyên nhú nhú mũi, quyết định sau này phải tìm cho ra nguyên nhân, dù sao bây giờ nàng đã là hoàng thái nữ rồi.

Hiển nhiên là nàng đã quên mất câu chuyện thần thoại ở trong Lãm sử, nàng đến từ thế giới khác, khó mà nàng tin vào mấy chuyện thần bí hoang đường như vậy.

Một người bị vứt bỏ như phụ quân có thể mạnh mẽ vượt qua tất cả, lại cho nàng một tình cha dịu dàng vĩ đại như vậy, Vũ Văn Tư Nguyên cạ cạ ngực phụ quân, dùng những quan niệm sẵn có, nàng cho rằng phụ quân là bị người ta vứt bỏ. Nàng tự miêu tả phụ quân như là một oán phụ đáng thương bị khinh miệt. Sau này nàng nhất định sẽ hiểu kính phụ quân thật tốt, nàng bắm ngón tay yên lặng thế. Còn chuyện khăn che mặt, quy định là cho người định, chờ đến khi nàng làm hoàng đế, nhất định nàng phải xóa bỏ những quy củ kì thị giới tính vớ vẩn kia!

Thái phó, Quang lộc đại phu Phạm Dư, Trung phụng đại phu Phạm Ly mang theo gia quyến cầu kiến. . . Theo tiếng cung nhân xướng tên, vòng tay ôm Tư Nguyên như căng thẳng chặt hơn, nàng theo tiếng kêu kia nhìn lại. Đứng đầu là một nữ tử, gương mặt như ngọc, nụ cười như hoa xuân khiến mây mị càng thêm tình tứ, đang tiêu sái đi tới, thật là một vị tước thế giai nhân... không... tiểu thư... à không... công tử? Vũ Văn Tư Nguyên cau mày ném ra một câu sừa từ kì dị. Xem ra nàng phải học tập chăm chỉ để có thể khen ngợi nữ tử ở thế giới này. Lần nữa nhìn về phía trước, đã thấy nữ tử kia quỳ xuống hành lễ, chúc Ngô hoàng vạn tuế. Sau đó theo thứ tự ngồi xuống phía dưới nàng.

***

Phụ quân. . . cho miếng. Vũ Văn Tư Nguyên chỉ con của thơm ngon trước mặt, mắt long lanh nhìn phụ quân làm nũng.

Con nha. . . Vũ Văn Liên nhìn con gái than thở, lại không nhìn được con gái mè nheo, đành gấp một miếng cua nhỏ béo ngậy cho nàng ăn.

Cua tính hàn, hoàng nhi không được ăn nhiều. Nói xong, hạ lòng cứng rắn nhìn ánh mắt long lanh của con gái. Y cho nàng uống chút tô điệp thang, rồi dùng nước đó rửa bàn tay nhỏ bé đầy dầu mỡ của nàng.

*tô điệp thang là một loại nước uống giải nhiệt [TyTMia]

Phụ quân đưa hoàng nhi đi xem hoa đăng nhé? Vừa nói xong, y cáo biệt với mẫu hoàng, đưa Tư Nguyên đến hồ Thái Thanh trong ngự hoa viên.

Hồ Thái Thanh được dẫn nước từ ngoài cung, dựa theo địa thế mà đào suối đưa nước vào, nước chảy róc rách, trong hồ nuôi gần mười nghìn con cá chép hoa nhiều màu rực rỡ, núi đá nhân tạo chống chọi bền bờ, xen lẫn là đủ loại cây cỏ hết sức rậm rạp, suốt bốn mùa, hồ Thái Thanh luôn có màu hoa cỏ điểm tô: xuân có ngọc lan, hạ có hồng liên, thu có hải đường, đông có hàn mai.

Vũ Văn Tư Nguyên thả đồ ăn xộp giòn trong tay xuống hồ dụ dỗ cá chép, những chú cá này thật đáng yêu, nàng nhìn cá trong hồ bơi thành đoàn nhón nháo tranh đoạt thức ăn, nàng bật cười khanh khách. Thấy nàng đã thả hết thức ăn trong tay, Vũ Văn Liên dùng chiếc khăn màu tím lau bàn tay nhỏ của nàng. Sau đó cùng nàng thả hoa đăng đã chuẩn bị sẵn vào trong hồ. Y ôm đứa bé, nhìn từng chiếc hoa đăng lẳng lẳng trôi đi, hoàng tử, người vẫn phụ hộ Liên nhi phải không?

Liên nhi. . . Chợt nghe một tiếng gọi ní non, Vũ Văn Liên chớp mắt hoảng hốt, trong đầu hiện ra cảnh ai đó từng gỡ xuống từng cánh hoa rơi trên tóc y, ai đó từng cùng y đàn tiêu tương hợp, ai đó từng cùng y ngắm trăng làm thơ, ai đó y từng thầm thương trộm nhớ. Nhưng, cảm tình y dành cho nàng ấy tốt đẹp bao nhiêu lại bị mưu kế âm hiểm của nàng đánh nát bấy nhiêu. Nàng nhẩn tâm mưu hạ hoàng tử của y, xé nát ước mơ tốt đẹp của y với nàng, đổi ngược tất cả thành tương lai thù hận.

Mặc dù thế sự đổi thay, nhưng y vẫn không thể ngưng hận nàng, hận thù kia chỉ có thể trả bằng máu! Vũ Văn Liên âm thầm hít một hơi rồi xoay người, khẽ cười nói, Phạm đại nhân, người vẫn khỏe chứ?

Ánh mắt nàng ấy đầy mê hoặc nhưng quả nhiên vẫn kín đáo tàn nhẫn.

Liên nhi thật là vô tâm, nhiều năm không gặp đã quên đi người cũ, vẫn cứ gọi ta là Dư đi. Phạm Dư làm ra vẻ thương tâm, nữ tử tuần tú biểu cảm nét mặt ưu buồn nhưng vẫn không làm suy giảm phong thái của nàng.

Lẽ không thể bỏ. Vũ Văn Liên ôm thật chặt đứa bé trong ngực, tìm nguồn năng lượng trấn an ham muốn báo thù trong lòng y, y không thể nào tóa ra nỗi căm ghét lúc này. Y biết lửa hận lâu nay vẫn âm ỉ cháy trong lòng y, mà sự xuất hiện của Phạm Dư chính là dầu vào lửa thôi bùng ngọn lửa đó.

Liên nhi quả nhiên vẫn còn oán ta mới làm ra chuyện như vậy. Phạm Dư liếc mắt nhìn đứa bé phản điều ngọc trác trong lòng Vũ Văn Liên, Ta cùng Từ Viên không phải như chàng nghĩ đâu.

Vũ Văn Liên nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, nàng ta vẫn không chịu đứng đắn. Y hiển nhiên biết quan hệ của nàng với Từ Viên. Từ Viên, hẳn ta không thoát khỏi liên can với cái chết của hoàng tỷ. Phạm đại nhân, giữa chúng ta không còn cái gì để nói, chuyện xưa cứ cho nó biến mất đi. Nói xong liền cùng Vũ Văn Tư Nguyên đi về phía rừng trúc, nơi mọi người đang thưởng thức vũ ca náo nhiệt.

Ta sẽ tận trung bảo vệ chàng và hoàng thái nữ điện hạ.

Thanh âm kiên định vang bên tai, Vũ Văn Liên xoay người đứng lại, chăm chú nhìn Phạm Dư, Phụ tử chúng ta xin đa tạ Phạm đại nhân trước., nói xong liền quay người rời đi.

Xem ảnh

Lời nói cùng lòng dạ nữ nhân này quả là bất đồng. Những điều đó y đã học được, hơn nữa còn thuần thực, ai cũng đều phải trưởng thành.

Vũ Văn Tư Nguyên ôm cổ phụ quân, nhìn lại nữ tử qua vai y. Nàng ta là người đã phụ bạc phụ quân sao? Chẳng lẽ nàng ta là mẹ của nàng?! Vũ Văn Tư Nguyên có chút khó khăn tiếp nhận được thông tin này, mặc dù nữ tử kia rất tuần tú, nhưng kì lạ là nàng ta lại không lưu cho nàng ấn tượng tốt nào dù chỉ là một chút, nàng tựa hồ ngữi được mùi vị gian hoạt trên người nàng ta. Nàng cau mày, dù sao nàng chỉ cần có phụ quân là đủ rồi.

Phạm Dư hung ác nhìn đứa bé trong lòng Vũ Văn Liên, đội bọn họ đi xa mới hung hãn bẻ gãy cành hoa ném mạnh xuống hồ. Đứa bé kia thật là quý quái, năm đó khi nó còn trong bụng Vũ Văn Liên, nàng đã đưa rất nhiều thuốc trụy thai, còn có cả độc tố, vậy mà nó vẫn sống, ngược lại còn khỏe mạnh khác thường, chẳng lẽ thật sự là có Lâm Uyên phù hộ sao. Nhưng như vậy thì sao chứ, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh. Thứ mà nàng muốn có được, nhất định sẽ không bao giờ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thiý Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chương 06

Vũ Văn Tư Nguyên còn nhớ hôm đó, tiếng chuông thê lương vừa dứt chưa được bao lâu, phụ quân đỏ mắt vội vàng chạy tới đem nàng giấu vào mật đạo, để lại chút bánh ngọt trái cây, dặn nàng không được lên tiếng, rồi khép lại mật đạo vội vã rời đi.

Đêm đó, nàng nấp trong mật thất, nghe tiếng binh lính gào thét, tiếng kiếm thương hỗn độn, cả cung điện bi thương thảm thiết. Còn nàng chỉ có thể yên lặng nghe tiếng tim thỉnh thoảng của chính mình mà cầu nguyện, nàng không muốn, cũng không dám hình dung cảnh tượng phụ quân cả người đầy máu, không ngừng dùng cái gọi là định luật chuyển kiếp để tự an ủi chính mình. Nàng chỉ có thể nghe tiếng gào rú chết chóc đầy trời, mắt nhìn chằm chằm vào cửa mật đạo, mong chờ hình ảnh đầu tiên nàng thấy sẽ là phụ quân lạnh lạnh tiến vào. Ngay lúc đó, nàng mới biết tính mạng trong tay mình mỏng manh biết bao, lại chỉ có thể dựa vào phụ quân mà nắm giữ, sinh mệnh nàng chỉ có vậy thôi sao?

Không biết đã qua bao lâu, phụ quân mặc chiến bào nhuộm máu, ôm nàng từ mật đạo ra. Cung điện chưa được dọn dẹp, máu nhiễm đỏ cả con đường đá xanh, đội nàng đăng cơ, chiếu cáo thiên hạ, thì sẽ trở thành hoàng đế danh chính ngôn thuận.

Lúc đó nàng chỉ biết cắn chặt hàm răng, ôm thật chặt cổ phụ quân, cảm y của phụ quân nhuộm đỏ máu. Một đêm công thành chỉ còn vụn cốt khô, để vương nào trên tay không vương máu của người khác chứ? Nàng không phải chưa từng nghĩ tới, chẳng qua là lòng nàng vốn mềm yếu, lại ngại thơ, luôn theo bản năng tránh thứ vũ khí máu thịt dầm dìa đó. Lần đầu tiên sau khi đến thế giới này, nàng không trốn tránh nữa, nói đúng ra là, nàng bắt buộc phải nhìn thẳng vào sự thật, bước trên xác người mà thẳng tiến lên trên con đường chồng gai phía trước.

***

Thân mặc chiến giáp bạc, tay cầm ngân thương đỏ, cưỡi ngựa ô hiên ngang trong gió tuyết, Cổ Mang Xung dẫn một đội quân xông vào Ngọ môn. Lòng nàng trầm nghĩ, quả nhiên Phạm Dư sớm có lòng phản loạn, nhân lúc nữ hoàng vừa băng hà, hoàng đế mới chưa đăng cơ, trong cung bất ổn liền phát động chính biến. Cũng có lẽ là vì điện hạ đã nửa năm nay ra sức chèn ép thế lực cô ta, mới liều chết đánh một trận lớn, lại dùng cờ hiệu Thanh quân trặc. Người nào không biết cô ta thì nghĩ chẳng qua là thanh quân, mà không chú ý từ trặc.

Nữ hoàng vừa băng hà, nàng theo lệnh Phạm Dư sẽ giờ sưu điểm binh, cần người tiên phong tiến vào Ngọ môn, á à, quả nhiên vẫn không tin nhiệm nàng mới bắt nàng ra mặt trước, nhưng cô ta nào biết tất cả đã nằm trong kế hoạch của điện hạ.

Nàng giơ tay trái lên, đưa ám hiệu, mọi người theo lệnh, sớm đã chuẩn bị xong cung y, giả làm phản tặc tiến vào điện Thái Hòa. Nàng xách ngân thương làm bộ liều chết xông vào, bảo mọi người uống giải độc, theo lời điện hạ lấy lá sen tẩm dầu vùng đốt lên, ngay lập tức hương sen cùng lãnh hương tràn ngập không khí. Từ nửa năm trước, điện hạ đã cho cung nhân đôi hương trong cả ba điện Thái Hòa, Trung Hòa và Bảo Hòa thành tây tử bạch liên, vì thế để người ngửi ra hương sen ở chỗ này cũng sẽ không nghi ngờ. Hương này cũng thật kì quái, nín thở mà cũng không tránh được bị choáng váng, giống như là thấm qua da thịt mà làm người ta hôn mê.

Tính toán đã đến giờ, Phạm Ly xuất binh xông vào điện Thái Hòa, hơn một nửa đám binh lính bị lãnh hương làm ngất đi, ngay cả những tướng quân mang trong mình nội lực cũng bị choáng váng, hành động chậm chạp. Cổ Mang Xung hớn hờ dẫn đội quân tiên phong của nàng quay ngược lại, nàng sớm đã sai người đóng cổng Ngọ môn, đối với loại nghịch tặc này, phải đánh cho bọn chúng không còn manh giáp. Phản tặc tiến vào từ Thần Vũ môn cũng không nhiều, tin tưởng với mê hương trong tay, điện hạ sẽ không khó đối phó. Nàng bây giờ chỉ quan tâm giết hết đám phản nghịch này rồi nói sau.

***

Phạm Ly cảm thấy bước chân mình càng lúc càng nặng nề, hành động càng lúc càng chậm chạp, gió rét thấu xương quất đến, mồ hôi đổ lạnh, động tác vung đao đơn giản từng làm triệu lần cũng khó khăn. Lau trán đã ướt tuyết, nàng biết mình đã trúng kế, oán hận nghĩ, thua sao? Đại tỷ cho nàng mang theo trọng binh đi sau Cổ Mang Xung, thuận lợi nhìn chằm chằm nàng ta, không ngờ lại bị lợi dụng ngược lại, kế sách của điện hạ quả là hay ho. Nhìn binh sĩ bên cạnh từng người từng người ngã xuống, kỳ quái là lòng nàng không có cái gọi là không cam lòng, chẳng qua là thắng làm vua thua làm giặc, bản lĩnh không bằng người ta mà thôi. Dù biết đại sự bất thành, nhưng nàng vẫn rút đao xông đến, nàng không muốn bị y coi thường, dù cho bị nói là nhảm tâm ác độc giết người như kiến, nàng vẫn muốn lưu lại trong lòng y một chút dấu vết, không phải chỉ là lão nhị Phạm gia chỉ biết núp dưới bóng tỷ. Phạm Ly cảm thấy đau đến tê liệt, gió rét quất vào bụng, ý thức mơ hồ, có một khắc, thời gian lại trở về lúc nàng đi theo sau đại tỷ, ngắm phượng hoàng thiếu niên dưới tàng cây mà nàng vừa nhìn đã đem lòng cảm mến.

***

Quá nửa đêm

Đẩy cửa sổ ra, bên ngoài tuyết trắng ngần, Phạm Dư mê hoặc nhìn về phía cung điện hán đã tanh mùi máu, thường thức rượu, ngâm

Nguyệt hắc nhận phi cao,

Thiên Vu dạ độn đào.

Dục tương khinh kỵ trục,

Đại tuyết mẫn cung đào.

[Trăng lơ mờ nhận bay trên cao

Vua Hung Nô ban đêm phải bỏ chạy trốn

(Tướng quân) muốn cười khoái mã rượt theo

(Mà) con bảo tuyết xuống rót đầy cả cung đào]

(Tái hạ khúc kỳ tam – Khúc hát dưới ải kỳ 3 – một bài thơ đường của Lư Luân)

Phạm đại nhân, thơ hay. Theo tiếng vỗ tay, một thiếu niên đẩy cửa bước vào, căn phòng phút chốc lạnh như băng.

Phạm Dư cảm thấy hô hấp ngừng lại trong chốc lát, nàng tròn tròn mắt, không tưởng tượng nổi thiếu niên năm đó đang chậm rãi đi tới, tay cầm nhuyễn kiếm huyền sắc, áo giáp màu tím bên ngoài chiến bào thêu năm con rồng thép vàng, áo choàng đã đầm máu, khóe mắt ửng đỏ như vừa mới khóc. Nữ hoàng vừa băng hà, chẳng đúng là vừa khóc qua.

Trong phút chốc nàng đã quên đi sợ hãi, mê muội nhìn chàng đẹp tuyệt mỹ!

Chàng còn cách nàng chừng mười thước thì dừng lại, không khí giăng co, chỉ nghe tiếng hít thở đều đều, có thể chỉ mới chớp mắt, cũng có thể đã qua rất lâu. Cuối cùng, Phạm Dư uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, đập ly rượu xuống đất, Thắng làm vua thua làm giặc, đấu cùng chàng thật thú vị! Chàng có thể xuất hiện ở nơi này, chỉ sợ Nhị muội đã chết trận, dù là như thế nào, nàng cũng đã thua. Nàng chỉ quan trọng kết quả, không quan tâm quá trình.

Đêm nay, ta phải tận tay giết người để báo thù cho hoàng tỷ.

Đôi tay trói gà không chặt của ta thật không tốt, nếu không Phạm mỗ đã chết trận trong cung, sao có thể phiến diện hạ nửa đêm tự mình tới. Phạm Dư cười lớn, nâng tự biết ép cung thất bại, thời gian không còn nhiều. Phạm Dư lưu luyến nhìn kĩ dung nhan Vũ Văn Liên, giang son, mỹ nhân bây giờ chỉ là chân trời mê mộng, là chính nàng không hiểu, tham lam quá nhiều, cuối cùng lại đánh mất tất cả, thật là đáng cười.

Vũ Văn Liên như không để ý tới ánh mắt nóng bỏng của nữ tử trước mặt, bình thần vung nhuyễn kiếm, đâm vào ngực nàng, đường kiếm đã có lúc hơi khựng lại, nhưng ngay lập tức lại hung hãn đâm sâu vào, máu Phạm Dư bắn thẳng vào chiến bào của y, từng vết tròn đỏ chói.

Gió lạnh gào thét tung mạnh vào phòng, kéo theo mấy bông tuyết, ánh lửa trên án vội vùng một chút rồi tắt ngấm, căn phòng bất chợt đã tối đen.

Có thể chết trong tay chàng, cũng tốt. . . cũng tốt. . . Phạm Dư mê mẩn nhìn theo thanh kiếm được rút ra, rồi đột nhiên nàng cười lớn, nàng té xuống đất, mở to hai mắt muốn nhìn rõ thân ảnh Vũ Văn Liên đã càng lúc càng mờ hồ, hồ hấp yếu dần, đôi mắt phong lưu từ từ trống rỗng. Có thể chết trong tay chàng, được chàng tiễn biệt cũng coi như là không uổng cuộc đời này, chỉ là không được nhìn thấy chàng nữa, thật đáng tiếc. . . đáng tiếc. . .

Đến chết nơi cũng không nói được một câu thật lòng sao. . . Vũ Văn Liên ném thanh kiếm vấy máu xuống đất, rồi lau vết máu trên mặt, vẻ mặt biểu cảm phức tạp.

Hoàng tử, cuối cùng Liên nhi cũng báo thù được cho người, nhưng tại sao lòng Liên nhi lại không có chút nào vui vẻ.

Nàng từng là nữ tử y định sẽ ký thác cả cuộc đời mình, nhưng thiếu niên u mê năm đó đã biến mất, y phải kiên cường, vì hải tử của y.

Vũ Văn Liên liếc mắt một lần nữa nhìn nữ tử đã tắt thở nằm dưới đất, rồi lập tức xoay người, lên ngựa vội vã hồi cung, suy nghĩ về Tư Nguyên, lòng y càng nhẹ nhõm phần chần.

Tư Nguyên, hải nhi của ta, từ nay về sau không ai có thể cướp đi giang son của con nữa, bởi vì phụ quân sẽ không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 7

Sùng Đức hoàng đế, Lầm Uyên tử, họ Vũ Văn, tên chữ Tư Nguyên. Uống nước Lầm Uyên, tư kỳ nguyên ý[1]. Thần linh đế sinh, yếu mà lập ngôn, ấu mà tuần tề, trưởng mà đồn mẫn, thành mà thông minh[2]. Năm Dũ Chu tuế, Lầm Huệ Đế băng, Tư Nguyên đăng cơ Lầm đế. Cũng ngay năm đó, Phạm gia lộng quyền, phản loạn đoạt ngôi. Vũ Văn Liên lấy kế diệt tộc Phạm thị. Để còn tám bé, tuân theo thiên mệnh, ngồi lên ngai vàng, phụ quân nhiếp chính, tuân theo di chiếu, phong làm Đế quân, đại xá thiên hạ, niên hiệu Tuyên Đức, sang năm, là Tuyên Đức nguyên niên.

***

Vừa đến giờ miao, trời còn chưa sáng, Vũ Văn Tư Nguyên đã bị phụ quân ôm lên ngự giá đến Trung Hòa điện, chờ đến giờ lành bắt đầu lễ đăng cơ. Miệng quan nặng nề làm nàng mất cả thăng bằng, gây phát đau, ngẩng đầu cũng phải dùng hết lực. Nàng nhìn phụ quân mà hai mắt ngấn lệ, hy vọng phụ quân cho bỏ bớt món đồ này xuống, thứ này không phải là thứ con nít nên mang mà!

Hoàng nhi mặc như vậy rất đẹp, thật là uy phong thần vũ! Vũ Văn Liên khen ngợi nhìn đứa trẻ mặc một thân hoàng bào thêu mười hai chương phúc thọ như ý, phải nói là “Không tước vũ, chức kim trang hoa, thị phát quá kiên long, trực tự tất lan, tứ hợp như ý vân văn sa bào.”[3] Áo bào dài chằm gót, bởi hoàng nhi còn bé, thân hình ngắn nhỏ. Bộ lễ phục này do hơn trăm thợ thủ công gấp rút hoàn thành trong vòng một tháng để kịp cho lễ đăng cơ. Mỗi thợ thủ công dù là khéo léo nhất, mỗi ngày chỉ thêu được một tác hai phân, một bộ lễ phục của người trưởng thành, có khi cả năm ròng làm liên tục mới xong.

Y ôm đứa trẻ lên, đỡ trán nàng, khi vừa thả tay xuống, Tư Nguyên lại nghiêng đầu, dựa vào vai y.

Hoàng nhi mệt mỏi cứ dựa vào phụ quân, lễ đăng cơ vẫn phải nghiêm chỉnh làm theo. Y chọc chọc trán đứa bé, mặt đầy nghiêm túc nói, nhưng trong mi mắt y vẫn hiện lộ thần thái ung dung phần chần.

Vũ Văn Tư Nguyên ai oán nhìn phụ quân một cái, rồi tựa vào vai phụ quân, ý đồ đem gánh nặng trút hết lên vai y. Miệng quan mười hai chuỗi bạch ngọc theo nhịp đong đưa mà phát ra tiếng kêu lanh canh.

Phụ quân mặc một bộ lễ phục màu thiên thanh, cành trúc dẹt chìm, trên thêu mây ngũ sắc, ngoài thêm một lớp lụa mỏng, vải gấm mềm mềm sờ rất êm tay.

Tiếng chuông khoáng đạt ngân lên, Vũ Văn Tư Nguyên ngẩng đầu lên, nghe Tiểu Hòa nhẹ giọng nhắc nhở, Điện hạ, tiểu điện hạ, giờ lành sắp tới, bách quan đã ở bên ngoài điện Thái Hòa, đang cung kính chờ đợi.

Vũ Văn Liên chỉnh sửa lại lễ phục Tư Nguyên một chút, lại chỉnh cho miện quan trên đầu nàng ngay ngắn lại, rồi ôm nàng lên liễn xa đi tới.

Đến điện Thái Hòa, Vũ Văn Tư Nguyên được phụ quân đỡ xuống liễn xa, lễ quan đi tới, dẫn nàng tới trước điện. Thái miếu cùng Lẫm Uyên đã do Khâm thiên giám đi trước tế cáo, nàng chỉ cần tế thiên cáo một lần nữa là hoàn thành nghi thức. Đoạn đường lên tế đàn chỉ có mình nàng đơn độc đi hết, thân hình nhỏ nhỏ nhọc nhằn leo lên tế đàn cắm thạch, ngẩng lên, từng bài vị xếp theo thứ tự ần ần sau hoàng trưởng, trước bài vị đặt các loại ngọc khí tinh xảo, đầu trâu, đầu dê, trái cây cùng rượu đặt ngay ngắn.

Lễ nhạc Rừng thanh vận[4] tấu vang, đại diện dâng cơ bắt đầu, Vũ Văn Tư Nguyên quỳ xuống đệm vàng to bằng nửa người nàng, nhìn bài vị xếp thành hàng mà đầu óc tê dại. Haizzz, hồi các vị tổ tiên, các vị đồng như vậy, con phải lạy tới khi nào mới xong!

Vũ Văn Tư Nguyên theo giọng chủ tế ti, hướng về phía bàn thờ mà ba quỳ chín lạy, cứ liên tục lặp lại như vậy, sức lực trong thân thể nhỏ nhỏ của nàng bị dùng hết, cơ xương tê dại, đến lúc này, số lần nàng quỳ đã vượt tổng lượng của cả kiếp trước cộng lại, ai nói hoàng đế thì không cần quỳ?! Hoàng đế không quỳ người nhưng phải lạy muôn vạn thần tiên đó! Buổi lễ đã qua một nửa, Vũ Văn Tư Nguyên cảm thấy thân thể rã rời, nàng bắt đầu đi phải dùng tới nội lực thiên tiên mới có thể chống đỡ. Vũ Văn Tư Nguyên âm thầm rủ rứt, có lẽ nàng là hoàng đế đầu tiên dùng nội lực mới có thể làm lễ dâng cơ, nhưng nàng cũng là vì thân thể nhỏ bé này mà lo nghĩ thôi, ôi lễ giáo đúng là thứ ăn thịt người mà!

Tiểu hoàng đế trên tế đàn đã mệt lả, nhẫn nhẫn chịu khó lạy trời tế đất, bách quan phía dưới đứng ngay hàng thẳng lối, khiếp sợ nhìn tiểu hoàng đế, không dám có một chút bất nhã. Phải biết lễ này ngay cả người trưởng thành thực hiện đều sẽ vất vả khó khăn. Bây giờ, mọi bất mãn với đứa trẻ hai tuổi này đều đã biến mất. Làm sao mà không kinh hãi chứ? Trong lòng mỗi người đều nhanh chóng tin rằng hoàng đế thực sự là Lẫm Uyên tử, chỉ có như vậy mới giải thích nổi kỳ tích này.

Vũ Văn Tư Nguyên không biết rằng thật ra nàng không cần phải tự mình hoàn thành toàn bộ các nghi lễ, chủ tế ti sẽ không khắt khe với nàng, sẽ bỏ bớt nghi thức không quan trọng để giảm gánh nặng cho nàng, ai lại đi làm khó một đứa trẻ hai tuổi chứ? Nếu nàng để người khác bế rồi hoàn thành nghi thức thì ai dám bất mãn chứ. Chẳng qua nàng không tỏ ra thái độ khó chịu nào với lễ bái, lễ quan dĩ nhiên sẽ theo nghi thức chính thống mà từng bước một hoàn thành. Đây là hoàng đế tự làm khổ mình mà!

Đợi đến khi lễ thành, trăm quan đồng loạt hô vạn tuế, đầu Vũ Văn Tư Nguyên đã choáng váng, não xoay vòng vòng, nàng nhào vào trong lòng phụ quân, dụi dụi đầu tìm kiếm sự động viên, xua tan mệt mỏi.

Vũ Văn Liên đau lòng ôm lấy đứa trẻ, vốn đã bàn bạc cùng chủ tế ti, nàng chỉ cần tự hoàn thành đến gần một nửa là được, phần còn lại cứ để người khác ôm nàng đến khi lễ thành là được rồi, ai ngờ đứa nhỏ ngốc này lại tự chống đỡ toàn bộ quá trình chứ. Nhưng mà nhìn biểu tình trên mặt bách quan, y không nhìn được tự hào.

Vũ Văn Tư Nguyên leo lên ngực phụ quân, nhìn bách quan hành lễ xong, nghĩ tới bài vị thần tiên chồng chất trên kia, trong đầu lóe lên một ý tưởng, vận chút nội lực còn sót lại, kéo khăn che mặt của phụ quân xuống. Lẫm đế còn nhỏ mà lên ngôi, chính sự không hiểu, bản kim tọa ủy thác quốc sự cho đế quân Vũ Văn Liên, mọi việc trong cứ bám bám Vũ Văn Liên rồi làm. Đế thượng non nớt, người làm cha, cần ăn cần dạy dỗ, giảng đạo, thụ nghiệp, giải hoặc. Từ nay về sau, không cần che mặt nữa. Một giọng vang vang nghiêm trang tỏa khắp điện Thái Hòa. Mà Vũ Văn Tư Nguyên nói xong liền ngất xỉu trong ngực phụ quân – làm bộ bất tỉnh nhân sự.

Kiếp trước nàng không lạ gì phim cung đấu, một Phạm Dư là đủ rồi, nàng không muốn giống như Khang Hi lớn lên vì đoạt lại hoàng quyền mà bí quá hóa liều tự mình đi giết Ngao Bái, chỉ có thể giao tất cả cho phụ quân nàng thân thuộc thôi, hy vọng nàng không lần nữa tin nhầm người, nghĩ đến kiếp trước, nàng vô thức nắm chặt áo phụ quân. Cảm thấy phụ quân đang nhẹ nhàng trấn an mới thả lỏng người.

Khà khà, đây là màn kịch thần thánh hiển linh chỉ điểm cho con cháu, xem ai có thể nghi ngờ! Nhưng mà nàng bây giờ đã sức cùng lực kiệt, haizzz, thật đúng là muốn ngất thật đi!

Bách quan nghe thanh âm vang vọng tôn kính truyền tới, không ít người ngó ra, không biết là bởi dung nhan tuyệt trần của đế quân hay vì sự xuất hiện của vị thần hiển linh.

Mọi người đều cho rằng hoàng đế đã hôn mê, chỉ Vũ Văn Liên mới biết tiểu tử trong ngực y hoàn toàn tỉnh táo, mới vừa rồi còn nắm chặt áo y. Y xoa xoa lưng nữ nhi, nghe ra nàng đang cười, còn nhỏ giọng nói “Phụ quân, hài nhi biết người làm được, giảng son do người quản hài nhi mới yên tâm”. Hôn nữa, màn kịch của nàng đã bớt cho y không ít chuyện, đặc biệt là dập tắt sự bất mãn của đám ngự sử khi giao quốc sự cho một nam nhân như y quyết định.

Vũ Văn Liên không khách sáo với hài nhi, hoàn thành màn kịch, tôn kính hướng về tế đàn, “Nay Vũ Văn Liên xin thụ mệnh thần linh, quả thực có lo sợ, nhất định sẽ cúc cung tận tụy. Văn Liên duy nguyện đồn mẫn, thuận trời mà chính nghĩa, vì dân mà khẩn cấp, nhân ái mà uy nghiêm, thuận theo mà tin tưởng, tu thân dưỡng tính cho thiên hạ tín phục. Khuếch trương quốc uy Đại Lẫm, để báo cho chỉ điểm của tiên nhân vậy!”

Dưới tế đàn, quan viên lập tức quỳ lạy tạ ơn trời đất, tạ thần linh.

Xem ảnh

***

Cánh tay phải đã mỏi nhừ, Vũ Văn Tư Nguyên tiếp tục cầm ngọc tỷ vừa lớn vừa nặng nhấc lên rồi đặt xuống. Tân đế vừa lên ngôi, hiển nhiên sẽ có một đồng chính lệnh cần ban bố, vì vậy, Vũ Văn Tư Nguyên phải treo tới án kỷ bên trái ở ngự thư phòng, phụ quân ở án kỷ bên phải viết chiếu thư, nàng chỉ việc chờ phụ quân viết xong thì nhấc ngọc tỷ ấn xuống, thật là một công việc khó khăn.

Vũ Văn Liên ngưng viết, ngẩng đầu trêu mếu nhìn con gái, “Hoàng nhi mệt không, hay là về tắm điện phía sau ngủ một chút đi?”

Tư Nguyên lắc lắc đầu nhỏ, “Cứ để con giúp phụ quân đi, hai người làm việc mới không thấy mệt.” Nàng nâng con đầu to vật vờ kia lên rồi tiếp tục đại nghiệp. Nếu nàng chú ý đọc chữ trong chiếu chỉ, sẽ phát hiện một vài bản chiếu cũ mang bút tích của tiên hoàng đến bây giờ mới được đóng dấu.

Vũ Văn Liên nhìn con gái vẫn cần mẫn đóng dấu, còn y chăm chú suy nghĩ chấp bút viết từng bản chiếu, cảm thấy cuộc sống cứ ầm ập trôi qua cả một đời như thế thì thật tốt.

Bên ngoài cửa sổ gió vẫn rít từng tiếng, lạnh thấu xương, nhưng sau song cửa, một lớn một bé cứ như vậy mà làm việc, cảnh tượng ảm cúng làm say lòng người.

Chú thích đây

[1] tư kỳ nguyên ý: ý giải thích tên Tư Nguyên, tức là nhớ nguồn, cái tên này có liên quan đến sự ra đời của Tư Nguyên theo truyền thuyết Lãm Uyên tử. (truyền thuyết này có nói ở chương 3)

[2] tác giả có trích của 《Hoàng đế nội kinh • thượng cổ thiên chân luận》, nguyên văn hán việt như sau: Tích tại hoàng đế, sinh nhi thần linh, nhược nhi năng ngôn, ấu nhi tuần tề, trường nhi đôn mẫn, thành nhi đẳng thiên. Dịch nôm na là: Xưa có tích về hoàng đế, bẩm sinh thần thông, còn rất nhỏ mà đã có thể nói, còn rất nhỏ mà đã có thể bén nhạy nhìn sự vật, lớn lên hai mươi tuổi vô cùng phúc hậu, năm mươi tuổi đã làm nên nhiều thành tựu, coi như viên mãn. O.o [dịch đoạn này xong mị muốn tác thơ ==], khó kinh]

[3] đoạn trên có dùng câu miêu tả hoàng bào Vạn Lịch hoàng đế - Minh Thần Tông của các nhà khảo cổ. Dịch nôm na là: ... mà thôi cho cái hình cho nó dễ hiểu ==”

[4] Rừng thanh vận (澄清韵) là một khúc lễ nhạc của Đạo giáo, thường dùng trong cúng bái, có thể đưa Đạo giáo đến trạng thái nội tâm an tĩnh, cũng có chức năng thanh uế trừ tà, thuộc về dương vận. Có đính kèm link đây, nghe cũng thú vị =]]]]

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chương 8

Aaaa! Tiếng kêu thảm thiết chọt vang lên ở phía tây Càn Thanh cung. Vũ Văn Tư Nguyên mở bừng mắt hoảng sợ, thở hổn hển.

Bệ hạ, người vẫn ổn chứ? Ngoài cửa truyền tới giọng Bạch Lộ đầy lo lắng.

Không sao, chỉ là ác mộng thôi, đã qua rồi. Người lui xuống đi.

Vâng. Bạch Lộ nghe ra giọng nói có chút yếu ớt bất an, không khỏi lo âu, nhưng vẫn lui xuống.

Trong ồn ào các khói hương phơ phất, sau tầng tầng hoàng trường là tiếng thờ đốc phập phồng, thân thể nhỏ bé của Tư Nguyên co rúc trên long sàng rộng lớn, người đỏ mồ hôi ướt lạnh, vừa rét vừa dính. Nàng không khỏi cười khổ, chỉ là đổi chỗ ngủ thôi, sao lại đưa tới giấc mộng từ trên cao rơi xuống đã rất lâu rồi chưa thấy, kẻ kia hung hăng đẩy nàng xuống, cả người hấn ngược sáng mờ hồ không thấy rõ mặt, đến nay trong trí nhớ tựa như mới vừa xảy ra.

Xem ra nàng thật bị lạ giường.

Nàng không khỏi nhớ phụ quân, mới hôm qua vẫn còn ở Ninh cung vui trong ngực phụ quân chìm vào giấc ngủ, hôm nay phải tuân theo nguyên tắc mà ở trong cung điện vắng vẻ này, thật sự đã cảm nhận được mùi vị của “quả nhân”, nàng thở dài phiền muộn. “Thiết nghĩ, làm hoàng đế cũng không phải chuyện gì tốt.” Nàng không nhận được nhờ giọng than phiền.

Nàng nằm trong một góc long sàng, biết tối nay vô luận thế nào cũng khó mà ngủ lại được, nhưng bây giờ nàng không có tâm tình mà tu luyện nội lực, chỉ lẳng lặng ngăn người.

Đột nhiên, phía sau ồn ào các truyền tới tiếng cửa mật đạo mở ra, tiếp theo là tiếng bước chân nhẹ nhẹ, Vũ Văn Tư Nguyên nghe thanh âm quen thuộc, không khỏi cười, trong lòng tựa như có ầm ập đổ tràn ra.

Ngay lúc Vũ Văn Liên vừa nằm xuống thì nghe tiếng Bạch Lộ bẩm báo. Y cảm thấy thiếu vật tròn tròn mềm mềm kia cũng khó ngủ. Nàng tuổi nhỏ mà một mình trong điện, ở đó nàng có sợ hay không. Nhưng ngại phải tổ chế, cũng không có cách nào. Sau nghe được hoàng nhi gặp ác mộng, lại ngồi nằm không yên, đành phải đứng dậy, vội vã vén tóc lên, theo mật đạo đi xem nàng một chút cho yên lòng.

Không nghĩ rằng, vật nhỏ nhỏ kia nằm rúc trong chăn gấm thật dày trên long sàng, vóc người chiếm bằng một góc nhỏ xú, càng lộ ra vẻ yếu ớt. Vũ Văn Liên cảm thấy tim y giống như bị vụn xoắn, đau đớn một cách khó hiểu.

Y chưa từng thấy qua hoàng nhi như thế.

Y bước lên, ôm hoàng nhi vào trong ngực mà đau lòng, y dùng khăn lau đi mồ hôi chảy đầy người nàng. Sau đó giống như trước, ôm nàng vào ngực, không nói ra được lời nào.

Vũ Văn Tư Nguyên chui vào trong ngực phụ quân, phát hiện tóc phụ quân chỉ dùng cây trâm bạch ngọc mà vén lên, biết y nhất định là vội vàng tới, không nhìn được liền muốn làm nũng.

Đó tựa hồ là bản năng ẩn núp trong cổ thân thể này, luôn muốn hướng về phụ quân mà nũng nịu.

Kiếp trước Tiêu Hiểu cũng không phải là đứa trẻ hay mè nheo, trong đại gia tộc không ai dễ dàng cho phép nàng mềm yếu. Từ nhỏ đến lớn chỉ có giáo dục nghiêm khắc, hình ảnh nàng nũng nịu không tồn tại trong trí nhớ Tiêu Hiểu. Nhưng đời này nàng lại có một người cha tốt.

“Phụ quân, hài nhi không ngủ được.”

“Phụ quân sẽ ở bên con.”

“Phụ quân, sẽ một mực phụng bồi hài nhi sao?”

“Ừ.”

Phụ quân.

Hửm?

Người mãi như vậy sẽ đem hài nhi nuông chiều đến hư hỏng.

Biết sao giờ? Như vậy phụ quân sẽ lại rất phiền não. Vũ Văn Liên cười như có như không nhìn đứa trẻ.

Không. Tư Nguyên phòng má đáng yêu thật giống như hai chiếc bánh bao thơm phức.

Phải không?

Phụ quân phải tin tưởng ở con, hài nhi sau này lớn lên sẽ đảm bảo bảo vệ phụ quân.”

Ánh mắt đứa bé sáng trong suốt tựa lưu ly, hoàn toàn tín nhiệm. Vũ Văn Liên cảm thấy lời nói đó thật ngọt ngào. Đứa trẻ của y thật ngoan.

Bên tai truyền tới tiếng quần áo sột soạt. Tư Nguyên chưa ngủ, vì vậy mở mắt ra, Phụ quân còn đi đâu?

Phụ quân có vài người muốn gặp.” Vũ Văn Liên quay đầu vừa cười vừa nhìn bàn tay nhỏ bé đang kéo vạt áo mình mà giải thích.

Con. . . con cũng muốn đi. Không biết làm sao nàng liền la to.

Trầm ngâm hồi lâu, nhìn đứa bé kia to mắt nhìn chăm chăm mình, Vũ Văn Liên không khỏi cười nhẹ, Dĩ nhiên là có thể rồi.

Hai người thu dọn rồi đi vào mật đạo.

Vũ Văn Tư Nguyên vừa ra khỏi mật đạo là nhận ra ngay gian nhà mộc mạc kia, cùng với cánh cửa thông vào nội đường, đứng giữa nội đường là hai nửa một nam mà nàng không quen biết.

Vũ Văn Liên ôm con gái vào nội đường ngồi vào chỗ của mình. Lập Hạ và các người mau tới ra mắt hoàng đế bệ hạ.

Không biết tại sao, nghe phụ quân nói như vậy, Vũ Văn Tư Nguyên có chút nóng mặt.

Ba người kia đi tới cung kính hành lễ.

Thảo dân yết kiến hoàng đế bệ hạ, đế quân điện hạ. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, đế quân điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.

Cho bọn họ miễn lễ, Vũ Văn Tư Nguyên nhìn về phía ba người, đứng ở bên trái là Tiểu Mãn tầm bốn mươi tuổi, dáng người rất đẹp, da thịt trắng nõn, hiển nhiên bảo dưỡng rất tốt, cả người kim quý, châu quang bảo khí, mắt quang sáng chói. Nàng ta đứng đó cười híp mắt nhìn nàng, thật giống như Di Lạc sống.

Phía sau là Lập Hạ, là một nữ tử mặc y phục đen viền đỏ, hơn hai mươi tuổi, vóc người cao ráo cân đối, vừa nhìn là biết có võ công, đôi môi mím chặt, khóe miệng hơi hướng xuống, đầu hơi cúi, mi rũ xuống không nhìn rõ ánh mắt, thái độ tương đối nghiêm túc, hẳn là người chân thật.

Ở bên phải là một người đàn ông tướng mạo bình thường, nhu thuận đứng một bên, giống như nam tử bình thường ở cái thế giới này, nhưng, đôi mắt kia lại tựa như giếng cổ không sóng. Nếu đã có thể đứng ở chỗ này, Vũ Văn Tư Nguyên thật không dám xem thường.

Những suy nghĩ này của Tư Nguyên nhìn thì dài, thật ra chỉ là một khắc ý niệm, lúc này Vũ Văn Liên đã giới thiệu họ cho nàng.

Bọn họ là quân sự của các thế lực ngầm thuộc hoàng tộc, Tiểu Mãn là đứng đầu Trần Nguyên thương hào, trông coi tài vụ, Trần Nguyên thương hào có cửa hiệu khách điểm rộng khắp Đại Lãm, cũng có nhiều liên quan đến những quốc gia khác; Lập Hạ là thủ lĩnh Dạ Lam, đặc biệt phụ trách huấn luyện ảnh vệ. Hai đội ngũ đều là thế lực hoàng tộc lâu đời, từ ngọc ban chỉ của hoàng nhi chính là tín vật, nếu như sau này hoàng nhi có việc gấp cần đến, nhất thời không tìm được Tiểu Mãn cùng Lập Hạ, trình tín vật cũng có thể ra lệnh thủ hạ của bọn hắn. Kinh Trập phụ trách tổ chức phụ quân mới vừa xây dựng, chuyên thăm dò tin tức cùng ám sát. Lo trước tính sau, Vũ Văn hoàng thất truyền thừa gần ngàn năm dĩ nhiên sẽ tồn tại thế lực bí ẩn, nếu như không phải mẫu hoàng cùng phụ thân tình cảm thâm hậu, làm đời này hoàng nhi thừa thốt, hoàng tộc cũng không đến nguy cơ như thế.

Vũ Văn Tư Nguyên giật mình nhìn ba người, nàng muốn ôm quyền bái phục ngưỡng mộ đối với hoàng tộc cùng phụ quân. Vốn là nàng cũng muốn xây dựng tập đoàn tài chính, tập đoàn tình báo hoặc là tổ chức sát thủ, tự mình gây dựng hẳn là phong quang. Giờ lại hoá ra nàng vốn dĩ đã có, mặc dù tên không giống nhưng giá trị sử dụng tổ chức lại như nhau, đành cam lòng mà thừa kế thôi. . . . . Quả nhiên trí tuệ người cổ đại vô cùng vĩ đại, nàng phải nhớ cho kỹ, muôn vạn lần không thể tùy ý phô trương. Nhưng mà chẳng lẽ sau này nàng chỉ có thể cân nhắc hướng phát triển truyền thông cùng chế tạo súng ống đạn dược sao?

“Lập Hạ, đã huấn luyện xong ảnh vệ cho hoàng nhi chưa?”

“Hồi bẩm điện hạ, đã huấn luyện xong, bất cứ khi nào cũng có thể chọn, đây là danh sách.” Vừa nói vừa đưa lên một quyển sách, Tư Nguyên ngồi trên đùi phụ quân vươn mắt nhìn vào trong, bên trong là chữ Khải nhỏ ngay ngắn, giống như vẽ nghiêm cẩn của Lập Hạ. Sách ghi chép cận kề sở trường và đặc thù của từng ảnh vệ.

Vũ Văn Liên mở sách cẩn thận lựa chọn, cuối cùng chỉ hai trai hai gái, theo thứ tự là số một, số bảy, số chín và số mười một.

Vũ Văn Tư Nguyên đêm này vốn chưa ngủ, lại bị kinh động, lúc này đã hơi mệt, không nghe bọn họ nói chuyện nữa, ngồi trên đùi phụ quân tìm một tư thế thư thái rồi ngủ, ngay cả lúc nào trở về Càn thanh cung cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chương 9

Vũ Văn Tư Nguyên hung ác nhìn chằm chằm nén hương, giống như làm như vậy có thể khiến nén hương cháy nhanh hơn. Nàng một mình đứng trung bình tấn, hai chân khẽ run, mặt đỏ chót, mồ hôi từng hạt lớn chảy qua gò má, rơi xuống áo trắng tinh, thỉnh thoảng gió lạnh thổi qua, mang theo mấy miếng lá khô, cho người ngọc thêm mấy phần cảm giác đau hiu.

Một giọt mồ hôi từ chảy vào hốc mắt cay cay, nàng chớp mắt mấy lần nén giọt nước mắt rơi ra, Tư Nguyên nhìn trời ai oán, nhớ về mấy ngày trước.

***

“Hoàng nhi muốn học võ?” Vũ Văn Liên vẫn nhìn tấu chương, thờ ơ hỏi.

Vũ Văn Tư Nguyên bất giác kéo kéo quần áo trên người, lo đi cảm giác lạnh buốt, “Đúng vậy, phụ quân, hài nhi nghĩ rồi, nhất định phải luyện giỏi võ công, sau này lớn lên bảo vệ phụ quân, giống như phụ quân bảo vệ hài nhi vậy.” Tư Nguyên tập trung tư tưởng cao độ, nhìn nọt phụ quân, mặt ngửa 45° độ, đôi mắt lưu ly to tròn chớp chớp long lanh.

“Phụ quân không lợi hại vậy đâu, con mới hai tuổi nội lực đâu đủ để học võ!. Liếc nhìn bộ mặt tiểu nhân kia :v, Vũ Văn Liên nín cười, vẫn làm bộ chuyên chú mở tiếp tấu chương.

Hờn rồi nha! Đòn sát thủ như vậy lại mất hiệu lực, nàng cất giá hàng độc thật lâu mới chịu dùng đến đó! :’(

“Vậy con trước tiên nói cho ta biết nội lực của con làm sao mà có đi, phụ quân không nhớ đã từng dạy con tu luyện.” Chuyện này nhất định y phải làm rõ. Vũ Văn Liên nghĩ không ra ở cung nội trông coi chặt chẽ như vậy, là ai có thể thần không biết quỷ không hay đến gần con gái, còn truyền thụ nội công, chuyện này quá nguy hiểm.

“Phụ quân, đó chính là nội lực sao? Hài nhi có từ trước giờ rồi!” Chạy lên kéo vạt áo phụ quân, nàng mở to hai mắt vô tội. Đây chính là lời thật, nàng ở trong thai đã bắt đầu tu luyện, sinh ra tất nhiên là đã có.

Vũ Văn Liên như có điều suy nghĩ nhìn đứa bé kia, nàng có lẽ sẽ không lừa gạt y, nhưng trong lòng y lại có chút khó chịu.

Y thả tấu chuông xuống, cầm tay nàng, cẩn thận dùng một luồng nội lực đi vào dò xét, chỉ là thăm dò nội lực hải nhi sâu cạn ra sao thôi, nhưng theo nội lực đi vào, Vũ Văn Liên không khỏi mừng rỡ, kinh mạch hoàng nhi tất cả đều được đả thông, đây chính là kỳ tài luyện võ trời sinh! Phải biết hai mạch Nhâm Đốc rất khó đả thông, y cũng là sau khi vào Lãm Uyên mới được đả thông.

Vũ Văn Tư Nguyên cảm thấy có dòng năng lượng quanh quẩn trong người, chậm rãi vòng vo một vòng, không giống như lúc mình vận công, tê tê, cực kỳ thoải mái, cảm giác thật giống như bản thân hết thấy phơi bày trước mặt phụ quân... Tư Nguyên vội vàng lắc đầu một cái, đuổi ý tưởng quỷ dị này ra khỏi đầu.

“Có ai truyền võ công cho con sao?” Vũ Văn Liên thu hồi nội lực, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt con gái.

“Phụ quân, nếu như có người dạy con, con đâu cần chạy tới đòi sư phó.” Hai tay nàng nắm chặt vào nhau, Vũ Văn Tư Nguyên không biết phải làm sao, rất không biết phải làm sao. Nàng mặc dù có nội lực, nhưng một không biết vận dụng, hai không có chiêu thức, so với tiểu tăng quét sân cũng không sai biệt lắm.

“Yên tâm, phụ quân sẽ vì hoàng nhi tìm một vị sư phó tốt, hoàng nhi đi theo sư phó nghiêm túc học nha.” Vũ Văn Liên trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng có chút không đành lòng nên giải thích qua loa.

Nhìn phụ quân cười nghiêng nước nghiêng thành, Tư Nguyên đột nhiên lại cảm thấy cả người run lên, thật giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

***

Quả nhiên, dự cảm trở thành sự thật, hai ngày sau, Lập Hạ khoác tấm mặt nạ da người tiến cung làm võ sư phó. Mặc dù khuôn mặt thay đổi, nhưng môi mím chặt kia, khóe miệng hướng xuống dưới kia, vẻ mặt nghiêm túc kia, trừ Lập Hạ thì còn ai vào đây!

Vì vậy cuộc sống khốn khổ của Tư Nguyên bắt đầu. Lập Hạ cũng không nhiều lời, không giảng cái gì tràng giang đại hải. Nàng ta chẳng qua là từng bước uốn nắn tư thế của nàng, đốt một nén hương dẫn dò nàng đứng trung bình tấn cho đến khi hương cháy hết, xong nàng ta vào trong đình hóng mát, còn lại nàng ở lại cùng nén hương làm bạn.

Nàng là hoàng đế, mặc dù còn nhỏ, nhưng thân phận như thế nào, Lập Hạ tất nhiên không dám nói nàng cái gì, nhưng mỗi khi nàng muốn ngừng lại, mặt nàng ta lại đỏ ửng về trào phúng. Thật là... Thật là... ta ko nhìn ai nhìn, chút này có là gì chứ, vì vậy nàng cắn chặt răng, tiếp tục trung bình tấn, mắt to mắt nhỏ thách thức nén hương.

Cuối cùng thì, nén hương cũng tàn hết, Tư Nguyên mệt chỉ muốn bò dài trên đất, nhưng không thể được T.T, nàng là hoàng đế, phải chú ý hình tượng, đành lê đôi bập chân khốn khổ về phía ngự liễn.

Một đôi bàn tay từ phía sau bế nàng lên, ôm vào trong ngực ấm áp, Tư Nguyên mừng rỡ, không cần phải tự đi nữa rồi!

“Hoàng nhi mệt mỏi thì ở trong xe nghỉ ngơi cho khỏe một chút, ảnh vệ được chọn đến đang ở trong điện chờ.”

Hờ...! Tư Nguyên vô cùng mệt mỏi, đáp lại nhỏ líu ríu. Nàng nhắm mắt, thoải mái hưởng thụ phụ quân đầm bóp chân.

Đợi đến khi ngự liễn hạ xuống, tinh thần Tư Nguyên đã khá hơn nhiều. Vào trong điện thấy bốn người ảnh vệ trong truyền thuyết, nàng không khỏi đỡ trán thờ dài. Quả nhiên là đệ tử của Lập Hạ, mặc dù giới tính bất đồng, vóc người khác nhau, nhưng môi mím chặt kia, vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả góc độ cúi đầu cũng giống nhau như đúc! Lập tức, tâm tình tìm tòi nghiên cứu của nàng tụt xuống số không.

“Bọn họ lúc nào cũng theo con hở?” Tư Nguyên nhìn phụ quân hỏi với giọng ai oán.

“Bọn họ phải bảo vệ hoàng nhi an toàn, đương nhiên luôn đi theo bên người hoàng nhi.” Tựa hồ nhìn ra cái gì, Vũ Văn Liên không khỏi tức cười.

“Bọn họ lúc nào cũng để cho con nhìn thấy hở?” Nàng đành thoái lui mà yêu cầu.

“Không cần thế đâu, bọn họ tự có biện pháp che giấu, không bị mọi người phát hiện.” Vũ Văn Liên nhéo nhéo hai má bánh bao của hải tử mà cười to.

Vậy thì tốt, nàng thờ phào nhẹ nhõm, bị bốn Lập Hạ thò thò khắc khắc nhìn chăm chăm đúng là như ác mộng, nhưng còn muốn nàng thò thò khắc khắc thấy bốn Lập Hạ đó còn hơn cả ác mộng.

“Các người tên gọi là gì?” Nàng hỏi mà biểu tình cực kì nhàm chán.

“Hồi bẩm bệ hạ, chúng nô tỳ từ nhỏ bơ vơ, được tổ chức thu nuôi, chỉ có danh hiệu, không có tên.” Một cô gái lớn tuổi đáng người khỏe mạnh tiến lên trả lời.

Vũ Văn Tư Nguyên lẩn nhử chóng trán, Lập Hạ quả nhiên là Lập Hạ, đơn giản, lão luyện, đến cả tên cũng tiết kiệm, Các người bao nhiêu tuổi?

Hồi bẩm bệ hạ, thảo dân mười bảy tuổi.

Hồi bẩm bệ hạ, thảo dân mười sáu tuổi.

Hồi bẩm bề hạ, thảo dân mười tám tuổi.

Ồ! Tuổi đi theo cấp số cộng, rất đều, “Theo tuổi từ lớn đến nhỏ xếp từ trái sang phải.” Vũ Văn Tư Nguyên nhìn bốn ảnh vệ nhanh chóng xếp hàng, “Từ nay về sau các người gọi là Tuyên Phúc, Tuyên Thái, Tuyên An, Tuyên Khang đi.”

Bốn người kia quỳ quỳ lạy lạy tạ ơn xong, Vũ Văn Tư Nguyên đứng lên, đi tới trước mặt bọn họ, cười nói, “Các người là do Dạ Lam tuyển ra đưa tới, trăm tin được, sau này an nguy của trăm đều phải dựa vào các người.” Không còn cách nào khác, bọn họ so với nàng bây giờ mạnh rất nhiều.

Bốn người kia lại lần nữa tạ ơn, hôm nay Tư Nguyên đã chịu đủ thế nào là Lập Hạ môn, không muốn nhiều lời gì, để cho bọn họ lui ra.

Bọn họ “Vèo” một cái, không để lại chút dấu vết, khoe miệng Tư Nguyên giật một cái, quả nhiên là ảnh vệ!

Vũ Văn Liên nhìn con gái mà không khỏi buông tiếng thở dài, suy nghĩ của hải nhi đều viết hết lên trên mặt, nếu như chỉ ở trước mặt y thì tất nhiên là y cao hứng, nhưng nếu là đứng trước ngoại thần cũng như vậy thì sẽ thế nào! Tương lai cần phải đốc tâm sức, rèn luyện hải nhi thật tốt mới được.

Chương 10

Một ngày đẹp trời, nắng rực rỡ, gió nhẹ lãng đãng, cảnh dương liễu là lướt. Trong ngôi đình tinh xảo ở một góc ngự hoa viên, một giọng đọc sách thanh nhã truyền đến.

“Thi rằng: “Nhạc chính quân tử, dân chi phụ mẫu.” Dân chi sở hảo hảo chi, dân chi sở ác ác chi, thử chi vị dân chi phụ mẫu.”

“Thi rằng: Tiết bi nam sơn, duy thạch nham nham. Hách hách sư duẩn, dân cụ nhĩ chiêm. Hữu quốc giả bất khả dĩ bất thận, ích tắc vi thiên hạ lực hĩ.”

“Thi rằng: Ân chi vị tang sư, khắc phối thượng đế. Nghi giám vu ân, tuần mệnh bất dịch. Đạo đắc chúng tắc đắc quốc, thất chúng tắc thất quốc. . .

Vũ Văn Tư Nguyên gật gù đắc ý học thuộc bài vở phụ quân giao cho. Trường học của cô nhân không thể so với người hiện đại thì thôi đi, người hiện đại đọc sách chỉ cần có cái khái niệm cơ bản, lúc cần lại baidu lục tìm một hồi là xong, tuy rằng qua loa, nhưng phải thừa nhận là vô cùng mau lẹ. Mà cô nhân đi học không chỉ phải thấu hiểu văn chương đại ý mà còn phải nhớ được xuất xứ cùng điển cố dùng bên trong, đáng sợ nhất là đọc một quyển phải thuộc lòng một quyển. Điều này đối với người hiện đại dùng quen các loại phương tiện như Vũ Văn Tư Nguyên đúng là một thách thức, thách thức cũng không trí tuệ chút nào, thật là mất kiên nhẫn!

(baidu là trang mạng tìm kiếm lớn của tung cuộc :v)

Nhưng mà nàng không thể không học, không thể không thuộc lòng, bởi vì trên triều đình, các đại thần xuất thân khoa bảng bàn đến vấn đề nào là khắp nơi đều “nói có sách, mách có chứng”, không học làm sao có thể hiểu bọn họ muốn nói cái gì chứ? Bọn họ đem điển tịch, danh ngôn, cảnh cú, thành ngữ sử dụng thường xuyên, số lần xuất hiện nhiều đến mức làm người ta giận sôi máu. Vũ Văn Tư Nguyên mặc dù có lòng muốn đơn giản hoá tấu chương, không muốn nhìn thấy cái gì mà “Không Tử nói... , Thi rằng...” Nhưng phải đến khi nàng thực sự tự chấp chính mới sửa được, hiện tại đa số tấu chương đều là do phụ quân phê duyệt, người quen thuộc với loại tấu chương “kinh điển” như vậy, nàng cũng không còn gì oán trách.

Nàng hiện tại mới chỉ là một đồng tử sáu tuổi, tuy rằng mỗi ngày nàng cũng phải thiết triều, tuy rằng phụ quân cũng có ý thức cùng nàng bàn về chính sự, nhưng muốn nàng tự mình chấp chính hẳn là còn quá sớm, chuyện làm mỗi ngày cũng chỉ là học tập kinh thư, lục nghệ, còn có luyện một chút bút chữ mà thôi. Nàng kiếp trước đúng là đã từng viết phỏng theo thể chữ Nhan, ở thế giới kia, nữ tử viết thể chữ Nhan thì có vẻ dương cương nặng nề, thể nhưng đặt vào thế giới này thật đúng là vừa vặn. Có điều chữ của nàng dùng để viết chữ nhỏ thì còn miễn cưỡng chấp nhận được, vì thế nàng quyết tâm hai chữ - muốn luyện. Nếu không sau này đến phiên nàng phê tấu chương chữ khó coi thì nào còn mặt mũi gặp người.

(lục nghệ: chỉ lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán)

Đọc xong sách, sai người trải giấy Tuyên, Bạch Lộ ở một bên mài mực, Vũ Văn Tư Nguyên cầm lên tử hào tuyên bút, cúi người nghiêm túc viết. Cô đại viết cần nâng cao cổ tay, cực kỳ tốn sức, cho dù nàng luyện tập võ thuật, học cưỡi ngựa bắn cung có khí dài lực lớn, mỗi ngày hết sức chỉ có thể luyện hơn một nghìn chữ.

Vũ Văn Liên vừa vào ngự hoa viên đã nhìn thấy tiểu hải tử đang cúi đầu luyện chữ trong lương đình. Ra hiệu mọi người chớ lên tiếng, y nhẹ nhàng tiến vào một góc đình nhìn hải tử tập trung tinh thần viết chữ. Lòng mi dài hơi rung rung, giống như cánh bướm vậy, ánh nắng tà tà chiếu vào gương mặt trắng nõn, tròn bóng như ngọc. Nàng mặt một thân thường phục nguyệt sắc ngũ thảo kim long, áo ngoài màu tím là lụa mỏng giao tiêu, càng căng đầy sức sống. Tư Nguyên của y càng ngày càng xinh xắn.

Phụ quân! Người đến đây lúc nào? Mau tới xem một chút chữ hải nhi có tiến bộ không? Vũ Văn Tư Nguyên vừa luyện chữ xong, vẫy vẫy tay cho bớt mồ hôi, ngẩng đầu liền thấy phụ quân ngồi ở trong đình, nàng đi tới chỗ y khoe thành quả sao một giờ vất vả.

Vũ Văn Liên tiếp nhận tờ giấy tuyên từ tay hải tử, nhìn kiểu chữ ngày càng cứng rắn, không khỏi tán thưởng cười nói, Chữ này thật có tiến bộ, trầm ổn không ít.

Phụ quân, hải nhi cố gắng luyện chữ như vậy, người ban thưởng gì đi! Vũ Văn Tư Nguyên trèo lên chân phụ quân mà nheo, mặc dù bên ngoài nàng là tiểu hoàng đế, thế nhưng ở trước mặt Vũ Văn Liên, nàng cũng chỉ là hải đồng sáu tuổi cần nuông chiều thôi. Kiếp trước không thể có tình thân, đời này Vũ Văn Tư Nguyên theo bản năng tìm kiếm trên người Vũ Văn Liên.

“Con đó, học những thần tử kia làm gì, Đại Lãm đều là của con, lại muốn phụ quân thưởng cho cái gì?” Vũ Văn Liên buồn cười điểm điểm mũi mũi nhi.

Đứa nhỏ này rốt cuộc có biết nàng đang nói cái gì không.

“Hài nhi muốn từ châu.” Vũ Văn Tư Nguyên phồng má thành hai cái bánh bao, thấy phụ quân chưa gì đã muốn lờ đi, nàng đành đi thẳng vào vấn đề.

“Cái này cũng không khó, ngo thiện xong phụ quân đi Lẫm Uyên đem về cho con. Vũ Văn Liên thoải mái đáp.

Phụ quân, dù sao người tự lấy từ châu cũng nhiều phiền phức, không bằng mang hài nhi cùng đi, sau này nếu có muốn, hài nhi một mình đi mò là được rồi. Đây mới là chính đề.

Vũ Văn Liên cười nhìn gương mặt háo hức của con gái, thờ dài, Dẫu con đi tất nhiên là có thể, có điều, Lẫm Uyên cũng không phải địa phương bình thường, sau này lúc con muốn đi, cần có phụ quân theo cùng mới được.

Được ạ. Nàng đáp ứng rất nhanh chóng. Nguyên nhân Vũ Văn Tư Nguyên muốn đi Lẫm Uyên, nói trắng ra là, cũng chỉ vì hiếu kỳ mà thôi. Hoàng cung đã bị nàng đi đến mòn gót, lại không thể tùy ý xuất cung, thế nên liền nghĩ đến cấm địa trên núi phía sau hoàng cung – Lẫm Uyên. Ở trong mắt của nàng, nơi đó là một địa phận huyền bí tràn đầy truyền thuyết thần thoại, rất đáng để khám phá.

Ngo thiện xong, phụ quân kéo tay nàng tiến vào mật đạo, qua chừng một nén hương là tới. Nếu như muốn đi từ đường chính vào Lẫm Uyên, không chỉ phải đến Khâm Thiên giám đăng ký, hơn nữa đường xá trong núi loang quanh cực kỳ xa, chỉ bằng từ mật đạo tiến vào vừa nhanh chóng lại thuận tiện. Vì lẽ đó, nếu như không phải là cử hành cúng tế, hoàng tộc bình thường đều thông qua mật đạo này vào Lẫm Uyên.

Xem ảnh

Vũ Văn Tư Nguyên nhìn khói tím thấp thoáng, không khỏi cảm thán, quả nhiên rất thần bí, là nơi chốn tốt xuất phẩm thần thoại.

Đi vào giữa làn khói tím, được chừng trăm mét, sương mù lại nhạt dần đi. Vũ Văn Tư Nguyên hít một hơi thật sâu, lành hương nồng đậm phả vào mặt, hóa ra mùi thơm trên người phụ quân có được là từ nơi này. Lại nhìn về phía Lẫm Uyên, nước trong veo thấy đáy, mọc ra những đóa hồng liên xinh đẹp, con cá chép gấm thình thoảng nhảy ra khỏi mặt nước, tỏa ra những vòng nước loang loáng, cát mịn lát thành đáy, điểm xuyết những tảng đá ngũ sắc cùng trai ngọc màu tím trong suốt lộ ra, trai ngọc trong lúc đóng mở có thể nhìn thấy từ châu bên trong hơi phát ra màu tím ánh quang, khói tím nhân nhạt, lại như khiến cho Lẫm Uyên khép tầng lụa mỏng màu tím vậy, càng lộ vẻ mộng ảo. Trên bờ cạnh một tảng đá lớn, mọc ra một cây tử anh, thân cây mùi người ôm cũng không xuể, trên cây kết đầy quả sữa vỏ tím, quả sữa rơi lăn lóc khắp bờ, có khi rơi vào trong hồ đánh “phốc”.

Thực sự là nhân gian tiên cảnh.

Vũ Văn Tư Nguyên không tự chủ được đi xuống nước Lẫm Uyên, trong lòng hiện ra một cảm xúc tựa hồ rất nguyên thủy với chốn này.

“Đau...” Bước xuống Lẫm Uyên trong khoảnh khắc nàng đã đau đến mức kêu ra tiếng! Vũ Văn Tư Nguyên nhủ chặt lông mày, không biết tại sao nàng mặc dù đau đớn một cách khó hiểu nhưng cũng không muốn lự thủy lên bờ, chờ con đau đớn thiêu cháy mảnh liệt qua đi, nàng phát hiện khắp toàn thân đều ảm áp, có một luồng sức mạnh không tên ở trong thân thể không ngừng gột rửa.

Quay đầu nhìn phụ quân, tóc dài của người bên trong nước như rong biển chập chờn, áo đơn trắng dày đặc vây lấy thân thể cao lớn, bởi vì đau đớn, sắc mặt người có chút nhợt nhạt. Nghĩ đến phụ quân mỗi lần tới nơi này lấy từ châu lại phải trải qua đau đớn, Vũ Văn Tư Nguyên cảm thấy âm u.

Nàng quá tùy hứng ngang ngạnh lại vô tâm.

Lẫm Uyên thủy tuy rằng lúc vào thì đau đớn vạn phần, nhưng nếu như chịu đựng được, đối với thân thể và tu vi có lợi ích rất lớn, phụ quân những năm này thường tới đây, võ công cũng tiến không ít, đạt được rất nhiều ích lợi.” Nhìn thấu nữ nhi đang âm thầm tự trách, Vũ Văn Liên cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của nàng. Hoàng nhi sau này thường cùng phụ quân đến được không? Nhưng không được phép đi một mình đến đây, nếu như đã xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào.

Đáng tiếc Lẫm Uyên này không phải ai cũng có thể tới, đối với người không chịu nổi Lẫm Uyên thủy mà nói, nước này không khác nào độc thủy, hoàng nhi cũng không nên mang người khác đến đây... Kỳ thực đến bây giờ Vũ Văn Liên cũng không biết tại sao y có thể vào được Lẫm Uyên, y từng pha loãng Lẫm Uyên thủy tìm đến phạm nhân tử hình thí nghiệm, tuy nhiên ai cũng đều đã chết. Ngàn năm qua có thể còn sống ra vào nơi này chỉ có bốn người, chỉ có thể nói, đều là thiên ý.

Vũ Văn Tư Nguyên lười biếng ngâm trong nước Lẫm Uyên, cúi đầu âm thầm suy nghĩ, cuối cùng kết luận, thế giới này quá nhiều điều kỳ dị, thể chất không giống, kết quả không giống.

Tác giả có lời muốn nói:

Khụ ~ công viên cạnh nhà ta có cái ao sen, nước vô cùng vẫn đục, cũng không biết có phải ao sen nào cũng vậy hay không

8 quá thị đã mẽ quan hệ, cha giá thị giả không, tùy ý huyền tượng (để nguyên hán viết vì ko hiểu @@)

Khác: Lẫm Uyên thủy xin mời trường tượng đến Bắc Đột tuyền(趵突泉) ở Tế Nam, thực sự là trong suốt! Thế nhưng ta nghĩ, nếu như trong nước suối không nuôi những cá chép vừa đen vừa bệu mà là đổi thành cá chép hoa thì sẽ càng xinh đẹp. Đây là oán niệm nhỏ nhỏ duy nhất của ta đối với Bắc Đột tuyền. Năm đó đi là như thế, không biết hiện tại có thay đổi hay không. Những con cá chép kia thật sự thật sự quá béo tốt, làm người nào đó chảy nước miếng... .

Hì vọng đánh giá Bác Đột tuyền như thế sẽ không đắc tội mọi người. . .

Chương 11

Xem ảnh

Năm thứ tám Tuyên Đức, Sùng Đức để tự thân coi chính sự, vừa tròn mười tuổi.

Tục ngữ có câu, quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa[1], làm lục bộ trong triều lo sợ bất an đoán già đoán non không biết hoàng đế sẽ vì lập uy mà quyết liệt cải cách từ chỗ nào, không ai đoán được, hoàng đế lại xuống tay đầu tiên từ chỗ Quốc tử giám.

Đầu tiên là Cát Tuệ - tế tửu Quốc tử giám được thăng nhậm chức thông chính sử của Thông chính ty, sau đó lại đề bạt Trương Duệ - đại tài toán học làm tế tửu Quốc tử giám. Phải biết rằng trong lục nghệ Lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số, toán pháp (sổ sách) xếp cuối cùng, bình thường, người có thể đảm nhiệm chức vị tế tửu Quốc tử giám đều là nhờ thông thạo kinh lễ, đôi khi kinh nhạc cũng có thể. Không ngờ lần này Trương Duệ lại có thể đảm nhiệm.

(Tế tửu là người đứng đầu Quốc tử giám, có thể hiểu là Hiệu trưởng)

Nhưng chấn động lớn hơn còn nằm ở phía sau, Trương Duệ kể nhiệm chưa được bao lâu, hoàng đế đã ra lệnh cải chế toàn bộ Quốc tử giám. Đặc biệt tăng biên chế ở viện Toán học: “Tiền sĩ có hai người, hàm tông cửu phẩm, cùng một trợ giáo, phụ trách giảng dạy con cái của quan viên từ bát phẩm trở xuống và con cái thứ dân.” Thay đổi thành: “Tiền sĩ có năm người, hàm chính ngũ phẩm, phụ trách giảng dạy cho con cháu quan viên từ tam phẩm trở lên, con cháu quốc công, cháu chất tông nhị phẩm trở lên. Trợ giáo có năm người, hàm tông lục phẩm.” Đây là phòng theo biên chế viện Quốc tử học! Mặt khác còn thêm môn truy nguyên học, tham chiếu biên chế Thái học viện.

(Quốc tử giám phân thành: Quốc tử học, Thái học, Nghiêm văn quán, Tứ môn quán, Luật học, Thư học, Toán học, nô na giống như bộ phận thành các ban, có chức năng nhiệm vụ riêng, thứ bậc ưu tiên cũng khác nhau theo thứ tự của lục nghệ)

Đây là một dấu hiệu cực kỳ rõ ràng về mục tiêu của hoàng đế. Thế mà các đại thần xuất thân từ lễ giáo cũng không tiện ra mặt ngăn cản. Nguyên nhân là, cải chế lần này không tác động đến lợi ích của lục bộ, nguyên tế tửu Quốc tử giám là Cát Tuệ thậm chí còn được thăng quan. Hơn nữa, tính toán trong lục nghệ tuy xếp hạng cuối cùng, nhưng vẫn là một trong những năng lực cơ bản mà nho học khởi xướng từ xưa đến nay. Còn truy nguyên là môn có nguồn gốc từ Lễ ký, lại lấy căn bản là tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Các vị đại thần quen đọc tứ thư ngũ kinh đương nhiên sẽ không đứng ra phản đối, bởi nếu vậy chẳng khác nào lấy đá tự đập chân mình.

Thế là trong bầu không khí yên lặng một cách quỷ dị của triều đường, đạo chiếu chỉ này đã được thi hành.

Con cháu kinh của các vị đại thần còn chưa hồi phục, hoàng đế lại hạ tiếp một đạo chiếu chỉ khác, cứ mỗi ba năm lại cử hành bình chọn các phát minh sáng tạo, tiền thưởng rất lớn, người có cống hiến nổi bật có thể trực tiếp vào công bộ nhậm chức. Người tham gia dự tuyển có thể tự mình báo danh, cũng có thể do đại thần trong triều hay quan chức các nơi đề cử, ứng cử viên sẽ qua các vòng bầu chọn, chọn ra những người đứng đầu để khảo hạch thành tích.

Chiếu lệnh này được ban ra, hiển nhiên cũng không có lời dị nghị, bởi vì sự kiện này có lợi ích thế nào với triều đình ai ai cũng có thể nhìn ra được. Đại thần trong triều cùng quan chức các nơi vui mừng khôn xiết, toàn quốc hăng hái tìm kiếm nhân tài, tăng cường thành tích, để có thể thu được nhiều lợi thế quan trường.

Đám quan viên vì đạo chiếu chỉ kia mà bận rộn, còn người ra chiếu chỉ là Vũ Văn Tư Nguyên đang nằm trên nhuyễn tháp trong Ninh cung, hết sức hưởng thụ ngắm ao sen, thưởng thức hồng liên mỹ cảnh, tư thái lười biếng ăn nhô ướp lạnh do Bạch Lộ đưa tới.

Chiếu chỉ này do Tư Nguyên suy tính rất lâu mới quyết định ban hành. Đại Lãm có thể tồn tại được ngàn năm đương nhiên có đạo lý của nó, mạo muội động đến lục bộ, chắc chắn sẽ gặp lực cản rất lớn. Hơn nữa, hiện tại cũng không có chur hầu cắt cử ảnh hưởng đến hoàng quyền, kinh tế cũng mỗi năm mỗi tăng trưởng, cái Đại Lãm phải đối mặt chỉ có hoạ ngoại xâm Đột Quyết, có thể còn có thực dân nước ngoài. Vũ Văn Tư Nguyên cũng phát hiện khoa học kỹ thuật nghiên cứu ở đây tuy có được đầu tư nhưng chưa nhiều, xu thế lại từ từ giảm đi.

Nàng không phải người toàn năng, không biết hết được về mọi mặt, về các loại công nghiệp chế phẩm một cách kỹ càng tỉ mỉ. Chưa nói nàng có thân phận hoàng đế, đột nhiên đi nghiên cứu những thứ này chắc sẽ bị ngôn quan nói thành: “Ham thích mấy thứ vật lạ mà mất hết chí hướng, mê muội mấy món nghề mua vui mà phóng túng bừa bãi”. Cho dù nàng còn biết mấy cái đơn giản như là pha lê, xà phòng thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề lớn. Khoa học kỹ thuật tiến bộ là do các ngành học cùng phát triển mang tới. Nàng đương nhiên sẽ không tự mình đi nghiên cứu các loại tri thức. Nếu ở tây âu có phong trào văn hoá phục hưng, vậy nàng lấy thân phận hoàng đế đại diện, trên làm dưới theo, cứ như vậy dự tính sẽ đạt được mục đích.

Thế giới này đã xuất hiện thuốc nổ đen, dùng rất phổ biến, làm pháo hoa hoặc châm ngòi lửa, tuy rằng cũng có súng hỏa công nhưng uy lực so với cung nỏ không lớn hơn là bao. Mà thuốc nổ TNT uy lực to lớn đương nhiên vẫn chưa phát minh ra được. Tư Nguyên cũng không biết chế tạo, chỉ có thể vạch ra phương hướng đại khái.

Điều nàng có thể làm chính là tạo điều kiện hoàn cảnh cho khoa học kỹ thuật phát triển, Đại Lãm cũng có tới vạn vạn con dân, Tư Nguyên không tin có triều đình hỗ trợ mà lại không tạo ra thành tựu gì.

Toán học là ngành học cơ bản nhất, cho nên năm nàng tám tuổi đã triệu tập Trương Duệ cùng các đại sư am hiểu toán học cùng nhau biên soạn sách về đại số, hình học, thống kê, thống nhất chữ số Ả rập và các ký hiệu, việc này đối với một người trải qua giáo dục cao cấp như nàng không có gì là khó, cũng duy nhất nàng có thể sửa sang quy củ lại hệ thống ngành học này. Năm chắc được toán học, là có thể đặt cơ sở cho vật lý và hóa học phát triển, Tư Nguyên tin chắc không nghi ngờ gì điều này.

Ngay sau đó nàng thiết lập truy nguyên học, truy nguyên học tức là tìm nguyên lý của vạn vật, nàng mời nhân tài ở khắp mọi mặt đứng ra dạy học, toàn bộ tri thức nông nghiệp, thủy lợi, kiến trúc, vật lý, hóa học đặt gói gọn trong môn này, một là do chúng còn chưa thành hệ thống, hai là đặt một chỗ để mọi người lấy nhau làm gương, cùng thảo luận giải quyết các vấn đề, chờ đến khi thời cơ chín muồi sẽ lại chia ra. Sau khi thiết lập môn truy nguyên này, Vũ Văn Tư Nguyên lâu lâu lại đến gặp các học giả đặt các câu hỏi như là “Vì sao quả táo lại rơi xuống đất chứ không rơi lên trên?”, “Quả tạ to và quả tạ nhỏ cùng được thả thì quả nào rơi xuống đất trước?”, “Tại sao gỗ nổi sắt lại chìm trong nước?”, vân vân và vân vân. Để lại một đồng mệnh đề xong, nàng liền phát tay áo quay đầu ra khỏi Quốc tử giám. Nàng tin rằng với số học làm cơ sở, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ nghiên cứu ra được.

***

Hiện tại Vũ Văn Tư Nguyên đang cười hi hi, nghĩ về hậu cung trống không của mình, tương lai nuôi nhiều thêm trăm miệng ăn thì sẽ thế nào.

“Chuyện gì khiến hoàng nhi vui vẻ như vậy?”

Vũ Văn Tư Nguyên giật mình, gương mặt nhìn phụ quân đang đi về phía đình, phụ quân công lực thâm hậu, cách xa như vậy nhưng nàng nói nhỏ cười trộm đều bị phát hiện.

Tư Nguyên cười đáp: “Đang suy nghĩ về chuyện của Quốc tử giám ạ!”

Vũ Văn Liên khẽ mỉm cười, y phải thừa nhận rằng con gái xử lý việc này thật khéo léo, “Nói tới Quốc tử giám phụ quân cũng có chút chuyện, trước kia sơ suất, không tuyên thư đồng cho con, khiến hoàng nhi tịch tịch, bây giờ chọn mấy người cùng con học đọc viết được không?” Nói rồi y bảo Tiểu Hòa lấy ra sổ con đưa cho con gái.

Nàng mở sổ con ra xem, nhóm phía trên đều là con cái của các vị quan nhất phẩm trong triều, ba nam ba nữ, . . . A! sao cơ! Con trai độc nhất mới tám tuổi của Cố Mang Xung và Cố Vũ – Cố Mặc Yên cũng có sao! Lại còn có Hách Nhiên cũng là con trai. Nàng mới cảm thấy hậu cung trống vắng thì liền đưa bé trai vô tư vào à? Định làm màn kịch thanh mai trúc mã sao? Không ai thấy rằng nàng mới mười tuổi sao? Chuyện quan trọng nhất là, người đến dù có đẹp trai thì cũng nên cao lớn tài năng nha!

“Hài . . . Hài nhi, mới tự mình chấp chính, bận rộn vạn phần. . .” Vũ Văn Tư Nguyên vội vã kiếm có thoại thác chuyện phiến toái này, chơi với một đồng hài tử chắc chắn là không còn những tháng ngày thanh nhàn.

“Bận rộn? Hôm nay tấu chương dày ba thước trên ngự án là do phụ quân một mình phê duyệt, hoàng nhi bận rộn chỗ nào? Muốn phụ quân thu xếp giúp luôn không?” Vũ Văn Liên trêu tức con gái đang mồ hôi tuôn ra như tắm.

Xong! Vũ Văn Tư Nguyên ở trong lòng kêu than thiết, phụ quân không dễ chọc đâu!

“Mới đây tiến sĩ Quốc Tử Giám thượng tấu rằng hi vọng hoàng nhi có thể cùng bọn họ thảo luận toán học.” Giọng nói vẫn dịu dàng.

“Hài . . . Hài nhi. . .” Trời xanh chứng giám, những công thức đó nàng hoàn toàn muốn chia sẻ chứ, đâu có ý giấu diếm, nhưng dù sao cũng là trí nhớ của kiếp trước, trong phút chốc làm sao mà nhớ rõ ràng hết được, mấy ông lão đó cứ liên tục hỏi xoắn não, phiền chết được!

Ngày mai hoàng nhi cùng các thư đồng học đọc viết được không?” Thấy vẻ mặt của hoàng nhi, Vũ Văn Liên dừng lại đúng lúc, quay lại vấn đề cũ.

Dạ. . . Vũ Văn Tư Nguyên ừ ừ trả lời, kết quả đã định. Kỳ thực nàng cũng biết, làm quen dần dần với con cái đại thần trong triều là điều tất yếu, từ tôn quan lớn trong triều đa số đều muốn tham chính, dù là lợi dụng thế lực của bọn họ hay là thiết lập các mối quan hệ nhằm tạo uy lực trong triều chuẩn bị cho sau này. Nhưng các nam hài tử này. . . Vũ Văn Tư Nguyên thờ dài nhìn trời xanh, nàng đang sống trong thế giới của chế độ một vợ đa phu, nhưng ở thế giới cũ chân lý là một đôi sống chân tình trọn đời trọn kiếp, nàng chưa tiếp thu nổi. . . Không nói nữa, để về sau tính tiếp. Nghĩ tới cảnh hậu cung sau này đầy ắp đáng đáp nam nhân, Tư Nguyên rung mình, phải lấy lòng một lúc nhiều nam nhân như vậy, nàng thật sự bị thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thiếp Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chương 12

Ninh tâm tĩnh khí, kéo ngưi giác cung, gắn mũi tên vào dây cung, dựa theo phương thức mà võ sư đã dạy, ngắm mục tiêu, bắn!

Mũi tên trật, cắm vào mép trên của bia. Vũ Văn Tư Nguyên chau mày nhìn bia, tổng kết kinh nghiệm. Bên tai lập tức truyền đến mấy lời khen ngợi.

“Tài bắn cung của bộ hạ thật sự khiến người ta khâm phục không thôi.” Vũ Văn Tư Nguyên buồn bực, Hàn gia lão nhị Hàn Chi, người đang ở đây mở to mắt mà nói vậy được sao, trầm biết người học bắn cung từ năm sáu tuổi! Vô mộng ngựa thì vô như thế nào, người không sợ vô phải dúi ngựa sao? Nhìn nàng ta một thân kỳ trang hồng nhạt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, đôi mắt mèo mờ to, một bé gái thập phần đáng yêu, Tư Nguyên đen mặt, trong

lòng nhỏ nước bọt, người còn phải học mẫu thân người rất nhiều!

“Bệ hạ tài trí hơn người, luyện tập hơn nữa, chắc chắn không lâu sau là có thể bách phát bách trúng.” Con gái Thẩm gia Thẩm Toàn Cơ nói khác đi, chí ít là không có thói phóng hiện thực, mà là triển vọng tương lai. Vũ Văn Tư Nguyên liếc mắt nhìn giai nhân thanh tú, tuổi nhỏ mà trong mắt lộ khí tức tinh anh, nhưng mà người cũng không thể cho một ý kiến có tính xây dựng một chút sao?

“Bệ hạ thánh minh.” Tư Nguyên lại đen mặt, Tần gia Tần Thư, người nói cho ta nghe bắn tên cùng thánh minh rốt cục có quan hệ gì? Mới tí tuổi đầu đã học đòi mấy con cáo già trên triều đình, miệng lưỡi nhà quan đúng là vạn năng! Vũ Văn Tư Nguyên liếc nhìn đôi mắt tinh tế kia, da dẻ trắng trẻo, là một bé gái vóc người tròn trịa, quả nhiên là phiên bản chưa trưởng thành của một kẻ già đời.

Không quan tâm đến Tần Thư, Tư Nguyên nhìn công tử thế gia Thẩm gia ra vẻ thanh cao, hai gò má ửng đỏ cũng không dám ngẩng đầu. Bên cạnh hắn là Cô Mặc Yên cũng cúi đầu không nói. Nàng cực kỳ nhút nhát. Tương lai vây quanh bên người nàng là đám người nịnh hót này, đám vượt cả cha anh... Thôi! Bọn họ có thể được tuyển là thư đồng của nàng tất nhiên phải có chỗ hơn người, xem ra vấn đề chỉ có thể là nằm ở chính bản thân nàng. Nàng kém như vậy cũng có nguyên do, kiếp trước, mọi người đều có thể chọc tiêu hài tử cười ha ha, còn đến lượt nàng thì hài tử lại im lặng ngậy người, vì vậy đến đây nàng cũng không dám đùa với mấy đứa bé, chúng khóc lên thì nàng biết phải làm sao. Thế là lâu dần, nàng thấy trẻ nít là tránh xa ba thước, đây cũng là lý do vì sao nàng cực tuyệt phụ quân tuyển thư đồng, nhưng tới thì đã tới rồi, nàng chỉ có thể cứng nhắc như cũ.

“Các người cũng lên bắn thử đi, rồi cùng nhau luận bàn một chút, không nên cất giấu gì.” Vũ Văn Tư Nguyên thả cung tên xuống, thông thả bước sang một bên xem bọn học luyện tên, hy vọng có thể học tập chút kinh nghiệm. Bọn học trẻ nhất là học kỵ xạ từ năm tám tuổi. Đầu như nàng, hai năm trước mới mê luyện kiếm, trong lúc nhất thời sơ sót bắn cung, hôm nay là lần đầu tiên nàng cầm cung, có thể có thành tựu như thế này chẳng qua là có kỹ thuật làm nền tảng, thể lực, nhãn lực cũng không tệ, nhưng mà đối với cung tên phát lực không đúng, nhưng thứ này cần luyện tập, nàng không phải thiên tài, không thể mới bắt đầu là biết ngay được.

Những người kia nghe nàng phân phó cũng sôi nổi tiến lên giương cung, những mũi tên cũng bắn trật lung tung, không cái nào gần hồng tâm hơn dù chỉ một chút, Tư Nguyên âm thầm thở dài, xem ra nàng bắn trật thì tất nhiên không ai dám bắn trúng.

Cũng không phải là chưa nghĩ qua kết quả thành cái dạng này, thế nhưng vẫn cảm thấy có chút mất mát, cũng không phải là không thể lý giải. Nàng nắm trong tay toàn bộ hưng suy vinh nhục của gia tộc bọn họ, bọn họ đối với nàng không thể không cẩn thận. Hy vọng đoàn kết hữu ái, hợp tác hỗ trợ, cùng nhau tiến bộ trong quan hệ bằng hữu của nàng rơi vào hư không. Có lẽ phải mai danh ẩn tích đến đất khách học hỏi, nếu không mong muốn của nàng sẽ xa vời tựa mây bay, nhưng điều đó không thể làm được. Chỗ cao đứng là lạnh lẽo vô cùng, điều này từ lần đầu tiên dõng vào Càn Thanh cung nàng đã ý thức sâu sắc. Nhưng may mắn nàng còn có phụ quân, còn cái gì không vừa lòng chứ!

Vũ Văn Tư Nguyên tiến lên, cầm lấy cung tên luyện tập. Nhưng kết quả vẫn không khá hơn, phải đi thỉnh giáo võ sư phó mới được, Tư Nguyên ngầm chịu thua.

“Bệ hạ, nếu như vai ngài thả lỏng một chút, lại hướng xuống một chút có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.” Giọng thiếu niên trong trẻo từ phía trái vang lên.

Vũ Văn Tư Nguyên quay đầu, phát hiện người nói không ngờ lại là Cô Mặc Yên này giờ một mực yên lặng. Hắn mặc trang phục tập võ màu xanh, tôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng, mắt to mày rậm, mũi cao can trường, môi như phấn đào. Đứa nhỏ này gom toàn bộ ưu điểm của Cốc Vũ và Mang Xung mà kế thừa. Nếu không phải nàng ngày ngày ở bên phụ quân siêu cấp mỹ nhân, nói không chừng đã bị hắn mê hoặc.

“Thật sự? Vậy ta thử xem.” Vũ Văn Tư Nguyên nở nụ cười nhẹ nhàng, khiêm khiêm tuấn nhã, ôn nhuận như ngọc. Nàng quay đầu lại, ngưng thần, rút tên giương cung. Công phu nhai từ của Mang Xung tất nhiên không thể kém được.

Nàng chỉ chuyên tâm luyện bắn cung, không nhìn thấy vành tai Cô Mặc Yên đã nhiễm phấn hồng nhàn nhạt.

“Quả nhiên là tướng môn hồ tử, đa tạ Mặc Yên chỉ giáo.” Mũi tên Tư Nguyên bắn ra chỉ còn cách hồng tâm chừng một tấc, ngày đầu tiên tập luyện mà có thành quả như vậy đã rất tốt rồi.

“Bệ hạ thiên tư thông minh, tại hạ chỉ là điểm bá một hai mà thôi.” Cô Mặc Yên ngẩng đầu lên cười cười, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, làm cho khuôn mặt hắn đã minh diễm lại càng tăng thêm mấy phần khả ái.

Không tệ, rất có hiểu biết!

“Mặc Yên mấy tuổi thì bắt đầu luyện tên?” Vũ Văn Tư Nguyên bắt đầu bắt chuyện, nàng vẫn mong muốn nhiều bạn thêm.

“Hồi bẩm bệ hạ, trong nhà chỉ có mình Mặc Yên là con trai độc nhất, từ ba tuổi mẫu thân đã bắt đầu dạy Mặc Yên cung tiễn.” Cô Mặc Yên trả lời rất có nề nếp.

“Trẫm mới tiếp xúc với cười ngửa bắn cung, rất nhiều chỗ không hiểu, Mặc Yên tinh thông như vậy, hy vọng chỉ giáo nhiều một chút.” Ai, nếu không phải nghe phụ quân nói Cốc Vũ thần thể không tốt, không thể mang thai lần nữa, nói không chừng sau này sẽ lại có phiên bản tiểu Mặc Yên nữa, Mang Xung và Cốc Vũ cảm tình rất tốt.

“Bệ hạ nói quá lời, Mặc Yên nhất định biết gì nói đấy. Thí dụ như ngư giác cung bệ hạ đang dùng, là do sừng trâu, trúc mọc thai, gâu trâu trải qua hơn hai trăm công đoạn, mấy tháng mới chế tạo thành, tầm bắn khoảng năm mươi đến sáu mươi trượng, có tầm bắn xa nhất Đại Lãm có thể chế tác, đây là cung tên ưu việt nhất.”

Vũ Văn Tư Nguyên ngầm cả kinh, nàng vốn tưởng rằng mấy cung tên này giống nhau, kiếp trước, nàng đọc nhiều tiểu thuyết, nên cho rằng cung tên đỉnh

cáp là do kim loại quý giá chế thành, đúng là tư tưởng sai lầm, Tư Nguyên lần nữa nhìn kỹ cung tên đang cầm trong tay, cung này đúng thực là rất tinh xảo, toàn bộ được bọc bằng da rắn hết sức tỉ mỉ.

Thế là sau đó, Vũ Văn Tư Nguyên lại hướng về Mặc Yên tham khảo tài bắn cung, Cổ Mặc Yên giảng thuật tường tận không ít chuyện về cung tiễn có tiếng tăm, cũng không ngừng giúp nàng điều chỉnh lại tư thế bắn, sau mấy lần nàng đã nắm rất khá, chỉ là tại Mặc Yên vẫn ứng phó.

Nghỉ ngơi, Vũ Văn Tư Nguyên cời dây xích trên châu trên cổ tay, đưa cho Cổ Mặc Yên, “Đa tạ Mặc Yên hết lòng chỉ giáo, người trở thành tiểu lão sư của trẫm rồi. Trẫm thấy chuỗi trên châu này rất hợp với người, đưa cho người vậy.” Rõ ràng là không cho người ta chỗ cựa tuyệt.

Cổ Mặc Yên thi lễ tạ ơn, cung kính nhận lấy rồi cẩn thận đeo vào cổ tay phải, lần này thì cả cổ của hắn đều ứng phó lên. Đồ vật thiếp thân được hoàng đế tự tay ban tặng, mà Tư Nguyên hiện tại chỉ có mười tuổi, không biết chuyện này sẽ được trong ngoài cung lan truyền thành cái dạng gì.

Vũ Văn Tư Nguyên âm thầm nở nụ cười, nam nhi thế giới này đa phần quá mỏng, lần đầu tiên nàng tiếp xúc với con trai tuổi này, không khỏi cảm thấy mới lạ.

Mấy người khác vẫn ở một bên quan sát, bọn họ đều đã thông suốt, thấy Cổ Mặc Yên vì đề điểm hoàng đế bắn cung mà được ban thưởng, hiểu nguyên nhân vì đâu, lập tức thay đổi thái độ. Thế là sau đó năm người tuy rằng vẫn cung kính như thường, nhưng cũng từ từ cùng Tư Nguyên luận bàn trao đổi, khiến Tư Nguyên hồi tưởng thời đi học của kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chương 13

Xem ảnh

“Cách.” Vũ Văn Tư Nguyên thấy Thẩm Hà hạ xuống quân trắng, nở nụ cười, nhặt quân đen đặt xuống bàn cờ.

“Điểm giác.” Hạ xong quân này Vũ Văn Tư Nguyên thấy thế đại long đã thành, nâng chén trà ngọc bích Lư Sơn thưởng thức.

Thẩm Hà cầm lên quân cờ, cau mày suy nghĩ rất lâu, cuối cùng thu tay lại chịu thua.

“Bệ hạ cùng chơi thêm ván nữa đi.” Hắn ngừng đầu lên, gương mặt hồn nhiên ngây thơ.

“Biểu đệ, sau giờ Ngọ còn có bài thi tiểu khảo khoa toán, người không chuẩn bị gì sao?”

“Nhưng mà...” Thẩm Hà do dự liếc nhìn vòng ngọc long vân phi thủy trên cổ tay Tư Nguyên, vẻ mặt hết sức đáng thương, đôi mắt đã phủ một tầng nước mờ mờ lờ mờ nhìn nàng.

Vũ Văn Tư Nguyên cố kiềm chế cảm giác muốn xoa tay an ủi tiểu tâm can này, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng mà, nam tử nhu nhược làm nàng như vậy, nàng vẫn không thể thích ứng được.

“Yên tâm, vòng tay này ta vẫn đeo ở đây, chờ đến khi người thắng trẫm sẽ ban cho người.”

Trả lời như vậy chỉ là để an ủi Thẩm Hà, hắn lập tức nở ra nụ cười xán lạn. Nhẹ nhàng ưng thuận, cầm sách vở lên ôn tập từ tế.

Vũ Văn Tư Nguyên lại nhấp ngụm trà mà thờ phào, phụ thân của phụ quân xuất thân từ Thẩm gia, cho nên nàng cùng Thẩm Hà là biểu tỷ đệ, cùng Thẩm Toàn Cơ là biểu tỷ muội. Cũng coi như là thân thích, nên thân cận hơn rất nhiều, Tư Nguyên gọi hắn là biểu đệ, nếu chỉ gọi một chữ “Hà” thì quá thân mật. Nàng dù sao cũng là người hiện đại, đối với việc họ hàng gần nhau ba đời thông hôn nàng rất là bài xích, tránh hiềm nghi trước vẫn tốt hơn.

Bên trong chỉ còn tiếng lật sách loạt xoạt vang lên nhẹ nhàng, thấy sáu người ai ai cũng cẩn thận nghiền ngẫm, Vũ Văn Tư Nguyên nhẹ nhàng bước ra khỏi thư phòng, hướng về Ninh cung. Lúc này chính là thời gian phụ quân gây đàn mỗi ngày.

Trong lòng nàng tính toán, bây giờ đi qua nghe đàn, xong thì có thể cùng phụ quân ăn cơm, sau giờ Ngọ tán gẫu một chút, lại trở về giám đường. Khoa mục kỹ thuật Vũ Văn Tư Nguyên dĩ nhiên là không cần thi, kiến thức bọn họ thi bây giờ chỉ là phương trình bậc hai, đối với nàng thì quá đơn giản.

Giữa hè, chính là lúc hồng liên trong Ninh cung nở ra những đóa sen thanh tú, Vũ Văn Tư Nguyên vừa bước vào Ninh cung đã mơ hồ nghe thấy tiếng đàn, nàng ra hiệu mọi người im lặng không cần thông báo, tự nàng đi vào.

Xem ảnh

Đến lúc tới lương đình phía tây ao sen, nàng khẽ cau mày, phụ quân lại tấu “U lan”. “U lan” là khúc nhạc Khổng Tử sở tác. Khổng Tử mang học trò chu du thiên hạ truyền bá vương đạo (đạo trị quốc), các vua chư hầu không ai tin dùng. Khổng Tử trở lại nước Lỗ, ngang qua khe núi, thấy hương lan tươi tốt, dừng lại đàn hát: “Tập tập cốc phong, dĩ âm dĩ vũ; chi tử vu quy, viễn tống vu dã, hà bì thương thiên, bất đắc kỳ sở; tiêu điều cửu châu, vô sở định xứ; thế nhân ám tế, bất tri hiền giả; niên kỷ thế mại, nhất thân tương lão.” Tự thương hại chính mình không gặp thời, tìm có với hương lan...

Đây vốn là từ khúc giải bày có tài mà không được dụng. Tư Nguyên đứng phía ngoài đình nghe đàn, nàng cảm thấy buồn rầu thương xót lạ thường, không phải do khúc đàn dẫn vào, mà từ tâm tới. Nàng ngẫm nghĩ, hiện tại trong triều ôn hòa, không có gì dị thường, phụ quân sao lại tấu ra khúc đàn thế này? Nàng chân do dự, khúc nhạc từ từ ngừng lại.

“U thực chứng ninh tri, phân phương chính ám tri.

Tự vô quân tử bội, vị thị quốc hương suy.

Bạch lộ triêm trường tảo, xuân phong mỗi đáo tri.

Bất như đương lộ thảo, phân phúc dục hà vi?”

Giọng nói uất ức từ trong đình truyền đến.

Vũ Văn Tư Nguyên cảm thấy tiếng ngâm đậm tàn nhẫn vào lòng nàng, phụ quân ở trước mặt nàng có tỉnh táo, có từ ái, có giao hoạt, có nghiêm túc, nhưng chưa bao giờ ngọt ngào thông khổ như hôm nay. Có chuyện gì không thể cùng nàng san sẻ sao? Hạ xuống do dự, nàng từ từ bước vào trong đình.

“Phụ quân, hài nhi thấy tiếng đàn rất âm đạm, có chuyện gì không thoải mái sao? Nói cho hài nhi biết, hài nhi nhất định sẽ giúp người san sẻ.”

Phụ quân không kịp thu hồi nét mặt u buồn, làm nàng bất giác nhớ tới nữ tử gương mặt như ngọc, cười như xuân hoa... Nàng ta vừa bước tới đã ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt, đó là nữ tử xinh đẹp nhất nàng từng thấy qua, người đó từ lâu đã đầu rơi khỏi xác, táng thi hoang dã.

Chẳng trách.

Nhưng mà nếu là chuyện nữ tử kia, nàng tuyệt không thể an ủi phụ quân, nàng là đế vương, còn cô ta là nghịch thần.

Không khí giữa hai phụ tử bỗng chốc ngưng trệ.

“Không phải hôm nay hoàng nhi cùng thư đồng đọc viết sao? Sao lại tới đây.” Vũ Văn Liên mở miệng trước.

“Buổi chiều thi khoa mục kỹ thuật, bọn họ đang chuẩn bị, hài nhi chiều nay giám thi bọn họ.” Thấy đề tài bị dời đi, nàng vội vàng đáp.

Hoàng nhi sao lại giúp các tiến sĩ giám thi rồi?” Vũ Văn Liên cảm thấy kỳ quái, chuyện như vậy sao lại để nàng làm?

“Năm sau là mở thi đình chẳng phải sao? Con muốn đi xem, vì thế trải nghiệm cảm giác giám thi ở giám đường trước.” Kịp trước, toàn là người khác giám thị nàng làm bài, chưa được biết giám thị sẽ như thế nào. Với thân phận hiện tại không dễ dàng nàng có thể đi nhìn tài hoa của học sinh khắp thiên hạ, vì thế nàng thử làm tiểu khảo luyện tay nghề một chút rồi đề nghị với Trương tiến sĩ.

Vũ Văn Liên bật cười nhìn con gái, giám đường thi có là gì, khó khăn là ở bình luận văn chương học sinh kia.

“Mấy đứa trẻ kia, học ...khoa-mục-kỹ-thuật ra sao rồi.” Những bộ sách con gái biên soạn y cũng đã từng xem, cảm thấy cực kì tối nghĩa, nhưng cũng rất có trật tự, dùng kí hiệu, định lý tính toán, cộng nhận là đơn giản hơn rất nhiều, không biết cái đầu nhỏ của con gái là sao mà nghĩ ra được. Con gái y luôn có những chỗ thần bí, giống như nội lực của nàng không biết từ đâu mà đến, còn những tri thức kỳ kỳ quái quái nữa. Dù những chuyện vượt khỏi tầm tay cũng làm y có chút khó chịu, nhưng chưa thấy gì gây hại, lâu dần cũng quen, có lẽ đây là nhờ Lâm Uyên.

Vũ Văn Tư Nguyên nở nụ cười, “Nói chung tính toán thì cũng đủ, nhưng nếu nói tới tri thức thật sự thì còn xa lắm.”

“Vậy cũng được rồi, dù sao đây cũng không phải là môn bọn họ chuyên nghiên cứu.” Bọn họ quyết tâm học môn này, chẳng qua là vì hoàng đế yêu thích thôi. Trên có thích, dưới tất chiều. Mục đích coi như đã đạt được.

“Nghe Kinh Trập truyền tin đến, gần đây không ít đại thần, phú thương đều móc tiền bạc ra giúp người có tài nghiên cứu cái gọi là “Phát minh sáng tạo” đó.”

Vũ Văn Tư Nguyên gật gù, ngẫm thừa nhận, trong thời gian ngắn nàng cũng không đòi hỏi quá cao.

“Còn nửa canh giờ nữa mới dùng bữa, con uống trước chút cháo đi.” Tiểu Hòa trình lên bát cháo hoa bách hợp, bung đến trước mặt con gái, Vũ Văn Liên có chút trách cứ nói, “Đừng ăn đồ ướp lạnh nữa, không tốt cho dạ dày.” Nhiệt độ con gái quanh năm luôn thấp, có thể là vì ăn nhiều đồ lạnh.

Vũ Văn Tư Nguyên ngoan ngoãn bung bát cháo nóng, chậm rãi húp hết, không phản bác, cũng không đồng ý. Các loại đồ uống trái cây ướp lạnh là món kiếp trước nàng yêu thích nhất, không dễ dàng từ bỏ.

“Ngự thiện phòng mới chế ra món ăn gọi là phong yêm cầy hương, phụ quân nếm thấy không tệ, chút nữa sẽ truyền lên!”

Vũ Văn Tư Nguyên nghe hai tiếng “cây hương” suýt chút nữa phun hết cháo ra ngoài, nàng vội vàng nói, “Hài nhi nhớ mang máng có quyển sách đề cập rằng trên cây hương có chứa dịch bệnh, dùng một ít thôi thì tốt hơn.”

Vũ Văn Liên khó hiểu, “Thật sao? Cây hương trước giờ là một trong bát trân, là nguyên liệu nấu ăn tinh phẩm, sao lại mang dịch bệnh được?”

“Sách nói bệnh phát cực kỳ nhanh, bệnh trạng tương tự như phong hàn, vì vậy ít người chú ý tới, hài nhi cũng là ngẫu nhiên mà biết được.” Vũ Văn Tư Nguyên chỉ có thể hàm hồ, cho dù cây hương có hay không có mang theo virus SARS thì cẩn thận cũng không sai.

Vũ Văn Liên nửa tin nửa ngờ phân phó bỏ món ăn này, y đương nhiên sẽ không tranh luận cùng hoàng nhi vì việc nhỏ này.

“Hôm qua hài nhi ném thịt bấu lặc đã hấp thấy cũng không tệ lắm, không bằng thêm món này đi, phụ quân ném thử xem sao.”

“Được.” Vũ Văn Liên cười nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 13

“Cạch.” Vũ Văn Tư Nguyên thấy Thẩm Hà hạ xuống quân trắng, nở nụ cười, nhặt quân đen đặt xuống bàn cờ.

“Điểm giác.” Hạ xong quân này Vũ Văn Tư Nguyên thấy thế đại long đã thành, nâng chén trà ngọc bích Lư Sơn thưởng thức.

Thẩm Hà cảm lên quân cờ, cau mày suy nghĩ rất lâu, cuối cùng thu tay lại chịu thua.

“Bệ hạ cùng chơi thêm ván nữa đi.” Hần ngẩng đầu lên, gương mặt hồn nhiên ngây thơ.

“Biểu đệ, sau giờ Ngọ còn có bài thi tiểu khảo khoa toán, người không chuẩn bị gì sao?”

“Nhưng mà...” Thẩm Hà do dự liếc nhìn vòng ngọc long văn phi thúy trên cổ tay Tư Nguyên, vẻ mặt hết sức đáng thương, đôi mắt đã phủ một tầng nước mắt mờ mờ nhìn nàng.

Vũ Văn Tư Nguyên cố kiềm chế cảm giác muốn xoa tay an ủi tiểu tâm can này, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng mà, nam tử nhu nhược làm nàng như vậy, nàng vẫn không thể thích ứng được.

“Yên tâm, vòng tay này ta vẫn đeo ở đây, chờ đến khi người thắng trăm sẽ ban cho người.”

Trả lời như vậy chỉ là để an ủi Thẩm Hà, hần lập tức nở ra nụ cười xán lạn. Nhẹ nhàng ưng thuận, cầm sách vở lên ôn tập từ tể.

Vũ Văn Tư Nguyên lại nhấp ngụm trà mà thờ phào, phụ thân của phụ quân xuất thân từ Thẩm gia, cho nên nàng cùng Thẩm Hà là biểu tỷ đệ, cùng Thẩm Toàn Cơ là biểu tỷ muội. Cũng coi như là thân thích, nên thân cận hơn rất nhiều, Tư Nguyên gọi hần là biểu đệ, nếu chỉ gọi một chữ “Hà” thì quá thân mật. Nàng dù sao cũng là người hiện đại, đối với việc họ hàng gần nhau ba đời thông hôn nàng rất là bài xích, tránh hiềm nghi trước vẫn tốt hơn.

Bên trong chỉ còn tiếng lật sách loạt xoạt vang lên nhẹ, thấy sáu người ai ai cũng cẩn thận nghiền ngẫm, Vũ Văn Tư Nguyên nhẹ nhàng bước ra khỏi thư phòng, hướng về Ninh cung. Lúc này chính là thời gian phụ quân gây đàn mỗi ngày.

Trong lòng nàng tính toán, bây giờ đi qua nghe đàn, xong thì có thể cùng phụ quân ăn cơm, sau giờ Ngọ tán gẫu một chút, lại trở về giám đường. Khoa mục kỹ thuật Vũ Văn Tư Nguyên dĩ nhiên là không cần thi, kiến thức bọn họ thi bây giờ chỉ là phương trình bậc hai, đối với nàng thì quá đơn giản.

Giữa hè, chính là lúc hồng liên trong Ninh cung nở ra những đóa sen thanh tú, Vũ Văn Tư Nguyên vừa bước vào Ninh cung đã mơ hồ nghe thấy tiếng đàn, nàng ra hiệu mọi người im lặng không cần thông báo, tự nàng đi vào.

Xem ảnh

Đến lúc tới lương đình phía tây ao sen, nàng khẽ cau mày, phụ quân lại tấu “U lan”. “U lan” là khúc nhạc Khổng Tử sở tác. Khổng Tử mang học trò chu du thiên hạ truyền bá vương đạo (đạo trị quốc), các vua chư hầu không ai tin dùng. Khổng Tử trở lại nước Lỗ, ngang qua khe núi, thấy hương lan tươi tốt, dừng lại đàn hát: “Tập tập cốc phong, dĩ âm dĩ vũ; chi từ vu quy, viễn tống vu dã, hà bi thương thiên, bất đắc kỳ sở; tiêu điều cửu châu, vô sở định xứ; thế nhân ám tể, bất tri hiền giả; niên kỷ thế mại, nhất thân tương lão.” Tự thương hại chính mình không gặp thời, tìm cơ với hương lan...

Đây vốn là từ khúc giải bày có tài mà không được dụng. Tư Nguyên đứng phía ngoài đình nghe đàn, nàng cảm thấy buồn rầu thương xót lạ thường, không phải do khúc đàn dẫn vào, mà từ tâm tới. Nàng ngẫm nghĩ, hiện tại trong triều ôn hòa, không có gì dị thường, phụ quân sao lại tấu ra khúc đàn thế

này? Nàng chần chừ do dự, khúc nhạc từ từ ngừng lại.

“U thực chứng ninh tri, phân phương chính âm tri.

Tự vô quân tử bội, vị thị quốc hương suy.

Bạch lộ triêm trường tảo, xuân phong mỗi đáo tri.

Bất như đương lộ thảo, phân phức dục hà vi?”

Giọng nói uất ức từ trong đình truyền đến.

Vũ Văn Tư Nguyên cảm thấy tiếng ngâm đậm tàn nhẫn vào lòng nàng, phụ quân ở trước mặt nàng có tình tảo, có từ ái, có giao hoạt, có nghiêm túc, nhưng chưa bao giờ ngọt ngào thống khổ như hôm nay. Có chuyện gì không thể cùng nàng san sẻ sao? Hạ xuống do dự, nàng từ từ bước vào trong đình.

“Phụ quân, hài nhi thấy tiếng đàn rất âm đậm, có chuyện gì không thoải mái sao? Nói cho hài nhi biết, hài nhi nhất định sẽ giúp người san sẻ.”

Phụ quân không kịp thu hồi nét mặt u buồn, làm nàng bất giác nhớ tới nữ tử gương mặt như ngọc, cười như xuân hoa... Nàng ta vừa bước tới đã ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt, đó là nữ tử xinh đẹp nhất nàng từng thấy qua, người đó từ lâu đã dần rời khỏi xác, táng thi hoang dã.

Chẳng trách.

Nhưng mà nếu là chuyện nữ tử kia, nàng tuyệt không thể an ủi phụ quân, nàng là đế vương, còn cô ta là nghịch thần.

Không khí giữa hai phụ tử bỗng chốc ngưng trệ.

“Không phải hôm nay hoàng nhi cùng thư đồng đọc viết sao? Sao lại tới đây.” Vũ Văn Liên mở miệng trước.

“Buổi chiều thi khoa mục kỹ thuật, bọn họ đang chuẩn bị, hài nhi chiều nay giám thi bọn họ.” Thấy đề tài bị dời đi, nàng vội vàng đáp.

Hoàng nhi sao lại giúp các tiến sĩ giám thi rồi?” Vũ Văn Liên cảm thấy kỳ quái, chuyện như vậy sao lại để nàng làm?

“Năm sau là mở thi đình chẳng phải sao? Con muốn đi xem, vì thế trải nghiệm cảm giác giám thi ở giám đường trước.” Kiếp trước, toàn là người khác giám thị nàng làm bài, chưa được biết giám thị sẽ như thế nào. Với thân phận hiện tại không dễ dàng nàng có thể đi nhìn tài hoa của học sinh khắp thiên hạ, vì thế nàng thử làm tiêu khảo luyện tay nghề một chút rồi đề nghị với Trương tiến sĩ.

Vũ Văn Liên bật cười nhìn con gái, giám đường thi có là gì, khó khăn là ở bình luận văn chương học sinh kia.

“Mấy đứa trẻ kia, học...khoa-mục-kỹ-thuật ra sao rồi.” Những bộ sách con gái biên soạn y cũng đã từng xem, cảm thấy cực kỳ tối nghĩa, nhưng cũng rất có trật tự, dùng kí hiệu, định lý tính toán, cộng nhận là đơn giản hơn rất nhiều, không biết cái đầu nhỏ của con gái là sao mà nghĩ ra được. Con gái y luôn có những chỗ thần bí, giống như nội lực của nàng không biết từ đâu mà đến, còn những tri thức kỳ kỳ quái quái nữa. Dù những chuyện vượt khỏi tầm tay cũng làm y có chút khó chịu, nhưng chưa thấy gì gây hại, lâu dần cũng quen, có lẽ đây là nhờ Lãm Uyên.

Vũ Văn Tư Nguyên nở nụ cười, “Nói chung tính toán thì cũng đủ, nhưng nếu nói tới tri thức thật sự thì còn xa lắm.”

“Vậy cũng được rồi, dù sao đây cũng không phải là môn bọn họ chuyên nghiên cứu.” Bọn họ quyết tâm học môn này, chẳng qua là vì hoàng đế yêu thích thôi. Trên có thích, dưới tất chiều. Mục đích coi như đã đạt được.

“Nghe Kinh Trập truyền tin đến, gần đây không ít đại thần, phú thương đều móc tiền bạc ra giúp người có tài nghiên cứu cái gọi là “Phát minh sáng tạo” đó.”

Vũ Văn Tư Nguyên gật gù, ngầm thừa nhận, trong thời gian ngắn nàng cũng không đòi hỏi quá cao.

“Còn nửa canh giờ nữa mới dùng bữa, con uống trước chút cháo đi.” Tiểu Hòa trình lên bát cháo hoa bách hợp, bưng đến trước mặt con gái, Vũ Văn Liên có chút trách cứ nói, “Đừng ăn đồ ướp lạnh nữa, không tốt cho dạ dày.” Nhiệt độ con gái quanh năm luôn thấp, có thể là vì ăn nhiều đồ lạnh.

Vũ Văn Tư Nguyên ngoan ngoãn bưng bát cháo nóng, chậm rãi húp hết, không phản bác, cũng không đồng ý. Các loại đồ uống trái cây ướp lạnh là món kiếp trước nàng yêu thích nhất, không dễ dàng từ bỏ.

“Ngự thiện phòng mới chế ra món ăn gọi là phong yếm cây hương, phụ quân ném thấy không tệ, chút nữa sẽ truyền lên!”

Vũ Văn Tư Nguyên nghe hai tiếng “cây hương” suýt chút nữa phun hết cháo ra ngoài, nàng vội vàng nói, “Hài nhi nhớ mang máng có quyển sách đề cập rằng trên cây hương có chứa dịch bệnh, dùng một ít thôi thì tốt hơn.”

Vũ Văn Liên khó hiểu, “Thật sao? Cây hương trước giờ là một trong bát trân, là nguyên liệu nấu ăn tinh phẩm, sao lại mang dịch bệnh được?”

“Sách nói bệnh phát cực kỳ nhanh, bệnh trạng tương tự như phong hàn, vì vậy ít người chú ý tới, hài nhi cũng là ngẫu nhiên mà biết được.” Vũ Văn Tư Nguyên chỉ có thể hàm hồ, cho dù cây hương có hay không có mang theo virus SARS thì cẩn thận cũng không sai.

Vũ Văn Liên nửa tin nửa ngờ phân phó bỏ món ăn này, y đương nhiên sẽ không tranh luận cùng hoàng nhi vì việc nhỏ này.

“Hôm qua hải nhi ném thịt bươu lạc đà hấp thấy cũng không tệ lắm, không bằng thêm món này đi, phụ quân ném thử xem sao.”

“Được.” Vũ Văn Liên cười nhẹ nhàng.

Chương 14

Ngoài màn châu, sáu người kia đang chăm chú múa bút, nhìn thấy Hàn Chi và Tần Thư Tầm đang nhăn trán khổ não, Vũ Văn Tư Nguyên cười cười, Hàn Chi am hiểu võ nghệ, quen thuộc binh thư, Tần Thư Tầm thì rất tài hoa, nhưng với môn tính toán này cực kì không có thiên phú. Nàng không lo bọn họ sẽ gian lận, dù sao bọn họ cũng là con cháu thế gia, chỉ cần sai lầm một chút, vinh hoa phú quý đều sẽ tan biến, nhưng để lại ấn tượng xấu với hoàng đế nàng, chỉ sợ là tắt đường công danh.

Vũ Văn Tư Nguyên buông bản “Lâm sử” dặt vài hoa xuống, nhớ tới chuyện cũ lại khẽ mỉm cười. Khi nàng còn nhỏ xíu, vì muốn hiểu rõ về triều đại này nên lục tìm sách sử trong thư phòng. Phụ quân muốn nàng vui vẻ, nhưng lại sợ quyển sách bìa cứng góc cạnh dễ thương da dẻ nàng, thế là tự mình sao chép Lâm sử lên vài lụa trắng cho nàng. Sau khi nàng đăng cơ, Lâm sử đã được biên soạn lại một lần nữa, vào sinh nhật năm tuổi của nàng, phụ quân lại tặng cho nàng bản Lâm sử được thêu trên gấm hoa này. Xoa xoa mặt gấm bóng loáng, chữ phụ quân vẫn tú lệ mà không mất đi anh tuấn...

Đến khi Bạch Lộ trình lên bài thi của bọn họ đã hoàn thành, Vũ Văn Tư Nguyên mới ý thức được mình vừa thất thần, lật lật nhìn sơ, đáp số của bọn họ không sai nhiều, bài thi của Hàn Chi cũng đúng đến bảy tám phần, tâm tình nàng tốt lên mấy phần. Mùa hè chói chang khô hanh đã tới, nàng liền hứng khởi có ý đi hồ Thái Thanh chơi thuyền.

Lười biếng nằm trên ghế tựa trên thuyền, Tư Nguyên đắm trong ánh nắng chiều tà, gió mang theo hơi nước mát lạnh phả vào mặt, khiến người ta sinh thêm mấy phần thích ý. Nếu có thêm phần chè đậu xanh đá thì tốt biết mấy, nhưng phụ quân mới cần dạn, không được ăn đồ lạnh nữa, nếu không Bạch Lộ sẽ cáo trạng.

Vũ Văn Tư Nguyên phát tay, Cổ Mặc Yên cùng Tần Thư Nhiễm mỗi người một đàn một tiêu, cổ khúc tiêu sái thong thả bay tản khắp hồ Thái Thanh, lá sen theo thuyền hoa lướt tới mà nổi sóng dập dờn, những đóa sen mở ra kiều diễm, cá chép hoa theo tay Tư Nguyên thả mồi mà sôi nổi bám theo, thỉnh thoảng giẫy nước đành đạch, mơ hồ tiếng tranh luận từ đuôi thuyền truyền đến, có lẽ là đang ngâm thơ phú.

Tháng ngày cứ trôi qua bình thản an nhiên như vậy là tốt rồi.

Nhưng mà, nơi nào có người ắt sẽ có phân tranh... Bốn người từ phía đuôi thuyền đi tới, nàng chỉnh lại tâm tình, tư thế ngay ngắn.

Bệ hạ.

Tư Nguyên nhìn Thẩm Hà chờ nghe tiếp.

Bệ hạ, hôm nay đúng lúc gặp sen đang nở, bốn người chúng ta nhất thời hứng khởi làm mấy bài thơ, nhưng không phân được cao thấp, kính xin bệ hạ có thể bình thi.

Thoáng gật đầu, nàng ra hiệu Bạch Lộ đem mấy bản thảo trình lên.

Tiếp lấy mấy bản thảo, Tư Nguyên thờ ơ giờ xem, mặc dù nàng không biết làm thơ nhưng trong ký ức danh ngôn vô số, viết một lời bình cũng không khó. Khó tưởng tượng nổi một thiếu niên lại viết được câu thơ gì đặc sắc. Ở cái tuổi này thì đã trải nghiệm gì nhiều đâu!

“Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, Mai hoa hương tự khổ hàn lai.”

(Bảo kiếm được rèn từ lửa đỏ, hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh)

“Ngô chủ sơn hà không lạc nhật, Việt Vương cung điện bán bình vu, ngẫu hoa lãng mạn mẫn trọng hồ.”

(trích bài thơ Hoán Khê Sa của Tiết Chiêu Uẩn - trình tui ko dịch nghĩa nổi T.T)

Thế giới này cũng có thời Xuân thu-Chiến quốc, tới cuối thời Tần Hán, lịch sử mới đổi khác, biến thành Lâm triều, truyền thừa ngàn năm. Ngàn năm, chỉ có một triều đại, tuy rằng cũng có biến động nhưng vẫn không bị lật đổ, cho nên mới có Đại Lâm tươi đẹp giàu có như hiện nay. So sánh lịch sử hai thế giới, nàng thấy thực sự khó tin.

Tư Nguyên đang đắm chìm trong sâu não vô hình của chính mình, lại nghe đùng một tiếng, Tần Thư Tầm đã quỳ trên mặt đất.

Bệ hạ thứ tội.

Hóa ra là hần ta viết, trong sáu người hần ta là kiêu căng tự mãn nhất, nhất thời kích động viết dạng thơ ra về sâu não hoài cổ này cũng không đáng ngạc nhiên. Tư Nguyên lắc đầu một cái, Thư Tầm thực chất tuổi còn nhỏ, quá non nớt. Cả nàng cũng thế, nhất thời đọc thơ lên, thực sự là quá hời hợt.

Nhạc khúc du dương im bật, Tần Thư Nhiễm vội vàng tiến lên, cũng quỳ trên mặt đất, “Bệ hạ, Thư Tầm trẻ người non dạ, đồng ngôn vô ky, mong bệ hạ thứ tội.”

Bốn người khác đều cúi đầu nín hơi đứng ở hai bên, im lặng không lên tiếng, quan sát tiến triển sự tình rồi tính toán. Nàng lặng lẽ nhìn về phía bốn người còn lại, có người hô hấp ngưng trọng mấy phần.

Vũ Văn Tư Nguyên ngậm thờ dài, “Đều hãy bình thân.”

Nàng cùng bọn họ học tập đã hơn một năm nay, đối với nàng, có người phụng nghênh, có người kính ngưỡng, có người trung thành, có người ái mộ. Bọn họ trông đợi từ nàng thân phận, địa vị, hi vọng được đề vương để mắt tới, nhưng cảm giác sâu xa chân thật nhất giấu ở đáy lòng, là sợ hãi.

Vô phương cái biến, không thể thay đổi, nàng còn ở trên vị trí này, thì còn bị người sợ hãi. Nàng còn ở trên vị trí này, thì còn nhìn người người tranh đấu. Cả nàng cũng không tránh khỏi vòng tranh đấu đó. Thế gian, được hưởng quyền lợi thì phải có nghĩa vụ tương ứng, có bỏ ra thì có nhận lại, rất công bằng.

Lúc này nàng đã mệt mỏi. Vô tâm lật lật xem mấy bản thảo còn lại, rồi đưa cho Bạch Lộ phân phát trả lại.

Nàng sẽ không như người xuyên việt trong mấy bộ tiểu thuyết, để cho các thư đồng này ngang hàng với nàng, bởi nàng không muốn bị gián quan tổ là quân bất quân, thần bất thần. Triều đại này gián quan đối với hoàng đế vẫn có sức trói buộc rất mạnh, miễn là hoàng đế còn muốn lưu danh tiếng tốt thì sẽ không vô cớ đối nghịch cùng gián quan. Cho nên nàng chỉ là miễn đám thư đồng này tự xưng “thảo dân” mà thôi, bọn họ chưa có chức quan nên không thể xưng “thần”. Nếu nói về chống đối triều thần, nàng tình nguyện dùng tinh lực là chuyện có ý nghĩa hơn, tỷ như thay đổi khoa cử, biên phòng.

Trong phút chốc, chỉ còn nghe tiếng thuyền rẽ nước, không gian yên ắng như tấm lưới vây lấy mấy người trên thuyền, bọn họ duy trì tư thái đứng yên, mười phần cung kính.

“Bệ hạ, mấy ngày nay mẫu thân Mặc Yên triệu tập thợ thủ công, thế nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu để tìm ra ý tưởng.” Đây là một câu hỏi không đầu vào đầu, nhưng Cổ Mặc Yên suy tư một hồi vẫn quyết định lên tiếng, bệ hạ hôm nay không có tinh thần, hẳn đang cố gắng xoa dịu bầu không khí hiện tại.

“Chỉ cần phát minh có lợi, không luận lớn nhỏ, ví dụ như nông nghiệp trồng trọt, thủy lợi đề điều, được liệu mới... đều được. Cổ tướng quân tìm hiểu về hỏa khí, vũ khí mới sẽ là lựa chọn không tồi. Những chủ đề như pháo hoa, nghề làm vườn... tiến vào vòng sau sẽ rất khó.”

Xem ra đạo chiếu lệnh đã có chút hiệu dụng. Ánh mắt Vũ Văn Tư Nguyên ám lên, cục diện bế tắc nhờ Cổ Mặc Yên lên tiếng mà hòa hoãn. Người ngày thường trầm mặc, lại luôn đứng ra ở thời điểm thích hợp. Nàng rất kính trọng Cổ tướng quân, nhớ ngày xưa nàng rúc trong ngực phụ quân, nhìn Cổ tướng quân cả người đầm máu oai phong đứng trước điện Thái Hòa hạ lệnh xuống tam quân, bố trí phòng thủ cả kinh thành, ép tỷ muội Phạm thị tới đường chết.

“Tạ hoàng thượng chi điểm”

“Thư Nhiễm, Hàn Chi, nhà các người chuẩn bị thế nào rồi?”

“Hồi bệ hạ, mẫu thân đã chiêu thợ, thế nhưng hình như mẫu thân còn chưa nghĩ được phải làm gì.” Trong lòng Hàn Chi nhắc đi nhắc lại, trở về cần phải bàn bạc với mẫu thân một chút, nghe nói là mẫu thân định đưa lên chậu mẫu đơn màu lục! Có vẻ hơi lạc đề.

“Bệ hạ, mẫu thân đã có ý tưởng nhưng còn chưa hoàn thiện.” Tần Thư Nhiễm thấy bệ hạ điểm tên nàng, hiển nhiên không truy cứu sai lầm của đệ đệ, liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Mẫu thân cũng đã nghĩ ra cách, nhưng Toàn Cơ nghe xong bệ hạ đề điểm, thiết nghĩ có lẽ nên trở về bàn bạc lại với mẫu thân một chút sẽ tốt hơn.”

Vũ Văn Tư Nguyên gật gù, “Vừa nãy nghe Mặc Yên cùng Thư Nhiễm hợp tấu, rất là thư tâm tiêu sái, so với trước đây đã tiến bộ rất lớn.”

“Bệ hạ quá khen rồi, luận âm luật, nếu có thể bằng một hai phần mười của đế quân điện hạ là đã đủ hài lòng rồi.” Tần Thư Nhiễm rất khiêm tốn.

“Đúng vậy, năm đó đế quân điện hạ cùng hoàng tử Phong quốc tỷ thí tài nghệ, cầm nghệ, trải qua bốn vòng, dư âm còn vang vọng bên tai, ba ngày không dứt.” Thẩm Toàn Cơ phụ họa.

Phụ quân đàn sao? Vũ Văn Tư Nguyên cười khẽ một tiếng, có chút lưu luyến, có chút thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thủy Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bệ hạ, kính xin cân nhắc lại việc này. Mấy ngày nay, Thảm Trọng Thu bị hoàng đế triệu kiến, hoàng đế lựa lời thuyết phục nàng đến nỗi hôm nay đã đen mặt. Từ lúc chiếu lệnh cải chế Khâm Thiên giám được ban bố xuống, nàng đã có linh cảm, nhưng không ngờ cải cách khoa cử lại đến nhanh như vậy. Thảm Trọng Thu ở lễ bộ quan hệ với lại bộ tương đối thâm hậu, nhưng chẳng qua là xã giao. Lúc này nàng không thể không cười khổ đứng ra ngăn cản hoàng đế, ra vẻ tranh đấu một hồi, nhưng kỳ thật chỉ là làm dáng, mọi việc đành theo ý trời mà thôi. Chuyện hoàng đế muốn làm, nàng vô phương ngăn cản.

Mong rằng bệ hạ cân nhắc.” Mấy vị quan lễ bộ, lại bộ thấy thái sư cũng không ngăn nổi cải cách lần này, đành nhất loạt quỳ xuống hy vọng hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Khoa cử quan hệ rất mật thiết với các bộ ngành, lợi ích của bọn họ trực tiếp bị uy hiếp, cơ chế rập khuôn mấy trăm năm nay mang trong lòng nó quan hệ phe phái rất nghiêm trọng. Mà cải cách lần này, không còn trọng tiến sĩ mà trọng dụng cả những người giỏi của rất nhiều môn khác, cho nên bọn họ phản đối kịch liệt.

Vũ Văn Tư Nguyên lẳng lặng ngồi ở đan bệ bên trên, nàng không hề sốt ruột, bởi vì nàng biết, với khí thế hoàng quyền hiện nay, hoàng đế muốn sự tình gì thì nhất định điều đó sẽ được thi hành, huống hồ nàng đã lôi kéo được mấy vị trọng thần. Cơ chế hiện tại ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến xã hội, cải cách là điều nhất định phải làm, càng sớm càng tốt. Nhất định phải giải phóng tư duy của người trong thiên hạ. Vì lẽ đó quan lễ cần được giảm bớt, may là, phụ quân ủng hộ nàng. Lớp triều thần này, phụ quân dùng mười năm để bồi dưỡng, nàng tin dùng, nên không muốn uy hiếp bằng bạo lực, dễ mất lòng người. Bây giờ nàng chỉ cần vừa đâm vừa xoa nhẹ nhàng là được, dù sao những quan viên này đều là trụ cột quốc gia được chọn lựa kĩ càng, tìm không dễ dàng.

Hoàng đế vẫn ngồi vững vàng bên trên đan bệ, không hề lên tiếng, nhìn không thấu người đang suy nghĩ gì. Quan chức đang quỳ không khỏi đỏ mặt hời hợt, tâm lý có chút dao động. Lễ bộ Thị lang Vu Hủy không khỏi hối hận chính mình đã quá kích động, thiếu cân nhắc, lại làm chìm đầu đàn, Thảm thái sư là lão quốc trưởng, đề quân di nương, trường bối hoàng đế, có phạt cũng không đến đâu nàng ta. Hoàng đế nếu nổi giận thật, xui xẻo đầu tiên chính là con tằm nhỏ như nàng.

Thấy đã đến lúc, Vũ Văn Tư Nguyên nói, “Cổ đô độc, người đối với cải cách lần này có ý kiến gì không?”

“Bệ hạ, theo vi thần thấy, cải cách lần này rất hay. Mở rộng môn học ân khoa thường khoa, phổ biến xuống, chọn theo năng lực, chắc chắn khiến càng nhiều kỳ nhân dị sĩ vì nước hưởng ứng. Năm rộng tháng dài, uy danh Đại Lãm nhất định được lan truyền bốn phương.”

Giọng nói Cổ Nhất Mang sang sảng như chuông đồng, vang vọng khắp đại điện, dao động nhân tâm. Vũ Văn Tư Nguyên âm thầm nở nụ cười, cho Cổ đô độc lên tiếng chính là vị giọng nói này. Cải cách lần này người cao hứng nhất chính là Cổ Nhất Mang. Bình thư được tăng một hạng trong khoa cử, chuyên môn đề đề bạt nhân tài quân sự. Sau đại chiến mười năm trước cùng Đột Quyết, những năm gần đây biên quan không phát sinh phân tranh lớn, võ tướng khó ghi công lao, khó có thể thăng tiến. Đột Quyết dường như sinh tức đã mấy năm nay, nói không chừng sẽ tiến đánh trong nay mai, không thể lơ là. Mặc dù biết chỉ có chiến trường mới ma luyện ra tướng lĩnh ưu tú, nhưng có thể nhờ khoa cử chọn ra những hạt giống tốt. Sau đó thông qua diễn tập thực chiến để rèn luyện bọn họ.

“Tân tã trụ quốc, người thấy thế nào?”

“Ngô hoàng thánh minh.” Lão phụ nhân béo mập mặt trắng già tạo tiền lên cung kính làm lễ rồi liền lui về.

Tư Nguyên thờ dài, quả nhiên là Tân thị có gen di truyền, nghìn bài một điệu hết sức nhàm chán.

Thấy trong tam công có hai vị đã tán thành, lập trường quan viên bắt đầu dao động.

“Bệ hạ, ân khoa từ xưa chính là tổ chế để chọn lựa nhân tài, sao có thể tùy ý thay đổi?” Thông chính sử ty Cát Tuệ quỳ trên mặt đất giờ mới lên tiếng học giả xuất thân khoa cử như nàng, coi trọng nhất chính là tổ tông pháp chế.

“Tứ thư thí sĩ, bát cổ tác văn, bắt nguồn từ đâu?” Trên mặt Vũ Văn Tư Nguyên dù không biểu hiện, nhưng nàng đang ngầm đắc ý, người nói tổ chế sao, ta đã soạn sẵn câu trả lời cho người.

“Hồi bệ hạ, Văn Đế năm thứ mười, vì muốn tìm học sinh trong thiên hạ làm công chính, sửa tứ thư thí sĩ, bát cổ tác văn.” Cát Tuệ tiến lên đáp, những thứ này sao làm khó được nàng, thứ nàng tinh thông nhất chính là kinh sử.

“Lúc Thái tổ thiết lập quy chế khoa cử, thường khoa tổng cộng có mấy khoa.” Giọng nói không biến đổi từ trên đan bệ truyền đến.

“Hồi bẩm bệ hạ, thời thái tổ, môn học thường khoa có tú tài, minh kinh, tiến sĩ, tuần sĩ, minh pháp, minh tự, minh toán hơn năm mươi loại.” Trên mặt Cát Tuệ đã đỏ mặt hời hợt.

“Đại lãm ta còn có vị đế vương nào từng thay đổi pháp chế không?”

Cát Tuệ suy nghĩ, rồi cứng nhắc đáp, “Đại Lãm ta từ khi mở ân khoa tới nay, tổng cộng có bốn lần cải cách, Thành Tổ năm thứ tám cắt giảm minh toán, tuần sĩ, minh tự; Hiến Tông năm thứ mười ba bắt đầu thực hành sao chép Hòa Hồ minh chế; Cao Tông năm thứ hai mươi lấy thi phú, thiếp kinh, mặc nghĩa, chuyên lấy kinh nghĩa, luận sách thủ sĩ; Văn Đế năm thứ mười lấy tứ thư thí sĩ, bát cổ tác văn.”

“Ồ?” Vũ Văn Tư Nguyên dừng lại một lát, rồi quát lên, “Thành Tổ đổi, Hiến Tông đổi, Cao Tông đổi, Văn Đế đổi, trăm muốn sửa cũng không được à! Đây là cái lý gì? Các người chính là bắt nạt Trẫm tuổi nhỏ, mới thông chính vụ sao!”

Cát Tuệ thấy hoàng đế quở trách, liền vội vàng quỳ xuống đất nói, “Thần tội đáng muôn chết, xin bệ hạ trách phạt.”

Trên điện đại thần đều quỳ xuống đất dập đầu, “Chúng thần kinh hoàng, xin bệ hạ thứ tội.”

Vũ Văn Liên đứng một bên xem tất cả mọi phát sinh trên điện, thấy đã đến lúc, y lên tiếng, cho mọi người một nấc thang xuống, “Hoàng nhi đừng vội động khí, đừng tức giận hại thân thể. Ta thấy cái cách lần này rất được, Cát khanh cũng là vì nước sầu lo mà thôi.”

Vũ Văn Tư Nguyên nở nụ cười với phụ quân, ra hiệu nàng đã thu phục được. Đợi mấy phút đồng hồ trôi qua, Vũ Văn Tư Nguyên mới nói, “Đều hãy bình thân. Trẫm biết Cát ái khanh luôn vì xã tắc, Trẫm sao có thể trách phạt ngươi. Trẫm xem bát cổ nói ‘Bát cổ thịnh nhi vị, thập bát phòng hưng nhi lâm sử phé. Bát cổ chi hại, thậm vu phần thư’ Lại có thi vân: ‘Thập bát phòng nhất hành, quần nghi xu phụ thiên. Chư thư thúc cao các, sở tập duy.’ Mỗi ngày nghĩ tới, suốt ngày lo sợ, ăn không ngon, ngủ không yên. Nay triệu trọng thần lại đây, hợp lực cải biến.”

Hoàng đế đã nói như vậy, để quân điện hạ nắm giữ quyền hành Đại Lãm hơn mười năm cũng đứng về phía hoàng đế, lúc này tiếp tục phản đối hiển nhiên là quá nguy hiểm

“Hoàng thượng thánh minh, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Mọi người lại lần nữa quỳ xuống, hô vạn tuế.

Vũ Văn Tư Nguyên thầm nhở nước bọt trong lòng, các ngươi quỳ tới quỳ lui có mệt không! Nàng nhìn thôi mà cũng thấy mệt!

“Cái cách lần này, trẫm rất coi trọng, nếu trong các ngươi có ý nghĩ gì tốt, có thể dâng sớ nói thẳng. Ta sẽ tiếp thu, nếu có kỳ nghĩ diệu ý, thực sự là may mắn cho triều ta, cho thiên hạ chúng ta.”

Tuyên Đức năm thứ mười, Sùng Đức Đế sửa quy chế khoa cử, huỷ bỏ bát cổ, trùng hưng kinh sử, nâng cao trọng dụng minh toán (số học), minh pháp (pháp luật), mưu lược, truy nguyên hơn mười khoa, cổ vũ tự viết trữ thư, tự nghĩ ra học phái. Sau đó trong kinh sử mở ra Tắc Hạ học cung, sau gọi là Đại Học Quán, không trị mà nghĩ, truy nguyên trí chí. Sau sử gọi là thời kì “Bách gia phục hưng”.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thiệu Tư Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.